

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012 z dnia 14 marca 2012 r. wdrażające art. 10 Protokołu Narodów Zjednoczonych przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (protokół NZ w sprawie broni palnej), oraz ustanawiające zezwolenia na wywóz i środki dotyczące przywozu i tranzytu dla broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 259/2012 z dnia 14 marca 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 648/2004 w odniesieniu do stosowania fosforanów i innych związków fosforu w detergentach dla konsumentów przeznaczonych do prania i detergentach dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń ⁽¹⁾ 16
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 ⁽¹⁾..... 22
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 261/2012 z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do stosunków umownych w sektorze mleka i przetworów mlecznych 38

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej (Dz.U. L 65 z 11.3.2011) 49

Cena: 4 EUR

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 258/2012

z dnia 14 marca 2012 r.

wdrażające art. 10 Protokołu Narodów Zjednoczonych przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniające Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (protokół NZ w sprawie broni palnej), oraz ustanawiające zezwolenia na wywóz i środki dotyczące przywozu i tranzytu dla broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją Rady 2001/748/WE z dnia 16 października 2001 r. dotyczącą podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej Protokołu Narodów Zjednoczonych w sprawie nielegalnej produkcji i handlu bronią palną, jej częściami, elementami i amunicją, załączonego do Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej ⁽²⁾, Komisja podpisała w imieniu Wspólnoty wyżej wymieniony protokół (dalej zwany „protokołem NZ w sprawie broni palnej”) w dniu 16 stycznia 2002 r.
- (2) Protokół NZ w sprawie broni palnej, którego celem jest promowanie, ułatwianie i wzmacnianie współpracy pomiędzy stronami, aby zapobiegać, zwalczać i eliminować nielegalne wytwarzanie i obrót bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, wszedł w życie w dniu 3 lipca 2005 r.
- (3) Aby ułatwić śledzenie historii broni palnej oraz skutecznie zwalczać nielegalny obrót bronią palną, jej

częściami i istotnymi komponentami oraz amunicją, konieczna jest poprawa wymiany informacji między państwami członkowskimi, w szczególności poprzez lepsze wykorzystanie istniejących już metod komunikacji.

- (4) Dane osobowe muszą być przetwarzane zgodnie z przepisami określonymi w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽³⁾ oraz w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽⁴⁾.
- (5) W swoim komunikacie z dnia 18 lipca 2005 r. w sprawie środków zapewniających większe bezpieczeństwo materiałów wybuchowych, zapalników, sprzętu służącego do wyrobu bomb oraz broni ⁽⁵⁾ Komisja zapowiedziała zamiar wdrożenia art. 10 protokołu NZ w sprawie broni palnej jako jeden ze środków niezbędnych do tego, by Unia mogła zawrzeć ten protokół.
- (6) Zgodnie z protokołem NZ w sprawie broni palnej od stron wymaga się wprowadzenia lub dopracowania procedur administracyjnych lub systemów umożliwiających sprawowanie skutecznej kontroli nad wytwarzaniem, znakowaniem, przywozem i wywozem broni palnej.

⁽³⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.⁽⁴⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.⁽⁵⁾ COM(2005) 329. W komunikacie tym ogłoszono również techniczne zmiany dyrektywy 91/477/EWG mające na celu wprowadzenie do rozporządzenia odpowiednich przepisów wymaganych na postawie protokołu NZ w odniesieniu do wewnątrzspółnotowego transferu broni regulowanego przez wspomnianą powyżej dyrektywę, które to zmiany zostały wprowadzone w drodze dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE (Dz.U. L 179 z 8.7.2008, s. 5).⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 października 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 8 marca 2012 r.⁽²⁾ Dz.U. L 280 z 24.10.2001, s. 5.

- (7) Aby zachować zgodność z postanowieniami protokołu NZ w sprawie broni palnej, konieczne jest również uznanie nielegalnego wytwarzania broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji, a także nielegalnego obrotu nimi za przestępstwo, jak również wprowadzenie środków umożliwiających konfiskatę produktów nielegalnie wytworzonych lub będących przedmiotem nielegalnego obrotu.
- (8) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji, które są przeznaczone specjalnie do celów wojskowych. Środki potrzebne do spełnienia wymagań wynikających z art. 10 protokołu NZ w sprawie broni palnej powinny być dostosowane w taki sposób, aby możliwe było wprowadzenie uproszczonych procedur dla broni palnej do użytku cywilnego. Należy zatem wprowadzić pewne uproszczenia dotyczące zezwoleń na wielokrotne dostawy, środki dotyczące tranzytu oraz wywóz czasowy w celach zgodnych z prawem.
- (9) Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na stosowanie art. 346 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który dotyczy podstawowych interesów bezpieczeństwa państw członkowskich, oraz nie ma wpływu na dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/43/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie uproszczenia warunków transferów produktów związanych z obronnością we Wspólnocie⁽¹⁾ ani na dyrektywę Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni⁽²⁾. Ponadto ani protokół NZ w sprawie broni palnej, ani niniejsze rozporządzenie nie mają zastosowania do transakcji pomiędzy państwami ani do transferów międzypaństwowych w przypadkach, w których stosowanie protokołu naruszałoby prawo strony do podejmowania działań w interesie bezpieczeństwa narodowego zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych.
- (10) Dyrektywa 91/477/EWG dotyczy transferów broni palnej do użytku cywilnego odbywających się na terytorium Unii, podczas gdy niniejsze rozporządzenie określa środki dotyczące wywozu broni palnej z obszaru celnego Unii do państw trzecich lub przez terytorium państw trzecich.
- (11) Broń palna, jej części i istotne komponenty oraz amunicja przywożone z państw trzecich podlegają prawu Unii, a w szczególności są objęte wymogami dyrektywy 91/477/EWG.
- (12) Należy zapewnić spójność przepisów dotyczących dokumentowania, obowiązujących w prawie Unii.
- (13) W celu zapewnienia właściwego stosowania niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie powinny podjąć środki przyznające właściwym organom odpowiednie uprawnienia.
- (14) W celu prowadzenia wykazu broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji, dla których wymagane jest zezwolenie na mocy niniejszego rozporządzenia, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do dostosowywania załącznika I do niniejszego rozporządzenia do załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej⁽³⁾, a także do załącznika I do dyrektywy 91/477/EWG. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym z ekspertami. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (15) Unia przyjęła przepisy celne zawarte w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającym Wspólnotowy kodeks celny⁽⁴⁾ oraz w przepisach wykonawczych określonych w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2454/93⁽⁵⁾. Należy również wziąć pod uwagę rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 450/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (zmodyfikowany kodeks celny)⁽⁶⁾, którego przepisy będą miały zastosowanie etapami zgodnie z jego art. 188. Niniejsze rozporządzenie nie ogranicza w żaden sposób uprawnień przyznanych na mocy i w zastosowaniu Wspólnotowego kodeksu celnego i jego przepisów wykonawczych.
- (16) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia oraz zapewnić ich wprowadzanie w życie. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (17) Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla unijnego systemu kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania, ustanowionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 428/2009⁽⁷⁾.
- (18) Niniejsze rozporządzenie jest spójne z innymi stosowanymi przepisami dotyczącymi broni palnej, jej części, istotnych komponentów oraz amunicji do celów wojskowych, strategii bezpieczeństwa, nielegalnego obrotu bronią strzelecką i lekką oraz wywozu technologii wojskowych, w tym również ze wspólnym stanowiskiem Rady 2008/944/WPZiB z dnia 8 grudnia 2008 r. określającym wspólne zasady kontroli wywozu technologii wojskowych i sprzętu wojskowego⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 146 z 10.6.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 256 z 13.9.1991, s. 51.

⁽³⁾ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 145 z 4.6.2008, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 134 z 29.5.2009, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 335 z 13.12.2008, s. 99.

- (19) Komisja oraz państwa członkowskie powinny się wzajemnie informować o środkach przyjętych na mocy niniejszego rozporządzenia i przekazywać sobie inne stosowne informacje, którymi dysponują w związku z niniejszym rozporządzeniem.
- (20) Niniejsze rozporządzenie nie uniemożliwia państwom członkowskim stosowania swych konstytucyjnych przepisów dotyczących publicznego dostępu do dokumentów urzędowych, z uwzględnieniem rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji⁽¹⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, DEFINICJE I ZAKRES

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie określa zasady dotyczące zezwoleń na wywóz oraz środków dotyczących przywozu i tranzytu w odniesieniu do broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji w celu wdrożenia art. 10 Protokołu Narodów Zjednoczonych przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (zwanego dalej „protokołem NZ w sprawie broni palnej”).

Artykuł 2

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- 1) „broń palna” oznacza każdą przenośną, wyposażoną w lufę broń, która miota, jest przeznaczona do miotania lub daje się przystosować do miotania pocisku lub ładunku rażącego w wyniku działania palnego materiału miotającego, o której mowa w załączniku I.

Przedmiot uznaje się za dający się przystosować do miotania pocisku lub ładunku rażącego w wyniku działania palnego materiału miotającego, jeżeli:

- ma wygląd broni palnej, oraz
 - ze względu na swoją budowę lub materiał, z którego jest wykonany, może być łatwo przystosowany do wspomnianego celu;
- 2) „części ” oznaczają każdy element lub część zamienną, o których mowa w załączniku I, zaprojektowane specjalnie do broni palnej i istotne dla jej funkcjonowania, w tym lufę, szkielec lub komorę zamkową, suwadło lub bębnek, trzon lub zatrzask zamkowy, oraz każde urządzenie przeznaczone lub przystosowane do tłumienia hałasu spowodowanego wystrzałem z broni palnej;
- 3) „istotne komponenty” oznaczają mechanizm zamkowy, komorę oraz lufę broni palnej, które będąc osobnymi przedmiotami, włączone są do kategorii broni palnej, w której są lub mają być osadzone;

- 4) „amunicja” oznacza cały nabój lub jego komponenty, w tym łuski, spłonki, proch, pociski lub ładunki rażące, używane w broni palnej, o których mowa w załączniku I, jeżeli komponenty te są również objęte wymogiem uzyskania zezwolenia w danym państwie członkowskim;
- 5) „broń palna pozbawiona cech użytkowych” oznacza przedmioty odpowiadające pod innymi względami definicji broni palnej, trwale niezdatne do użytku w wyniku pozbawienia ich cech bojowych, poprzez spowodowanie, że wszystkie podstawowe części broni palnej nie nadają się trwale do użytku i niemożliwe jest ich usunięcie, zastąpienie ani zmiana w celu przywrócenia do użytku.

Państwa członkowskie przyjmują rozwiązania mające na celu weryfikowanie przez właściwy organ wspomnianych środków pozbawiania broni palnej cech użytkowych. W ramach tej weryfikacji państwa członkowskie przewidują wydawanie świadectwa lub protokołu zaświadczonego, że broń palna została pozbawiona cech użytkowych, lub opatrzenie w tym celu broni palnej wyraźnie widocznym oznakowaniem;

- 6) „wywóz” oznacza:
- a) procedurę wywozu w rozumieniu art. 161 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92;
 - b) powrotny wywóz w rozumieniu art. 182 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92, ale bez uwzględnienia towarów przewożonych w ramach procedury tranzytu zewnętrznego, o której mowa w art. 91 tego rozporządzenia, jeżeli nie spełniono formalności związanych w powrotnym wywozem, o których mowa w art. 182 ust. 2 tego rozporządzenia;
- 7) „osoba” oznacza osobę fizyczną, osobę prawną i – o ile obowiązujące przepisy przewidują taką możliwość – jednostkę zrzeszającą osoby, która posiada zdolność do czynności prawnych, lecz nie posiada osobowości prawnej;
- 8) „eksporter” oznacza każdą osobę mającą siedzibę w Unii, która dokonuje lub w której imieniu dokonywane jest zgłoszenie wywozowe, to znaczy osobę, która, w czasie gdy zgłoszenie jest przyjmowane, ma umowę z odbiorcą w państwie trzecim i jest uprawniona do decydowania o wysłaniu towaru poza obszar celny Unii. Jeżeli nie została zawarta żadna umowa eksportowa lub strona umowy nie działa we własnym imieniu, „eksporter” oznacza osobę uprawnioną do decydowania o wysłaniu towaru poza obszar celny Unii.
- Jeżeli prawo dysponowania bronią palną, jej częściami i istotnymi komponentami lub amunicją przysługuje osobie mającej siedzibę poza Unią, na podstawie umowy, na której opiera się wywóz, za eksportera uważa się umawiającą się stronę mającą siedzibę w Unii;
- 9) „obszar celny Unii” oznacza obszar w rozumieniu art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92;

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

- 10) „zgłoszenie wywozowe” oznacza czynność, przez którą osoba w wymaganej formie i w określony sposób wyraża zamiar objęcia procedurą wywozową broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji;
- 11) „wywóz czasowy” oznacza przemieszczanie broni palnej opuszczającej obszar celny Unii, przeznaczonej do powrotnego przywozu w okresie nieprzekraczającym 24 miesięcy;
- 12) „tranzyt” oznacza operację transportu towarów opuszczających obszar celny Unii, które są przemieszczane przez obszar co najmniej jednego państwa trzeciego, a ich miejscem przeznaczenia jest inne państwo trzecie;
- 13) „przeładunek” oznacza tranzyt obejmujący fizyczną operację wyładowania towarów ze środka transportu, za pomocą którego dokonano przywozu, po którym następuje ponowne załadowanie w celu powrotnego wywozu, zazwyczaj do innego środka transportu;
- 14) „zezwolenie na wywóz” oznacza:
- a) jednokrotne zezwolenie lub licencję udzieloną jednemu konkretnemu eksporterowi, obejmującą jedną dostawę jednej lub większej liczby sztuk broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji dla jednego określonego użytkownika końcowego lub odbiorcy w państwie trzecim, lub;
 - b) wielokrotne zezwolenie lub licencję udzieloną jednemu konkretnemu eksporterowi, obejmujące wielokrotną dostawę jednej lub większej liczby sztuk broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji dla jednego określonego użytkownika końcowego lub odbiorcy w państwie trzecim, lub;
 - c) globalne zezwolenie lub licencję udzieloną jednemu konkretnemu eksporterowi, obejmujące wielokrotną dostawę jednej lub większej liczby sztuk broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji dla kilku określonych użytkowników końcowych lub odbiorców w jednym lub kilku państwach trzecich;
- 15) „nielegalny obrót” oznacza przywóz, wywóz, sprzedaż, dostawę, przemieszczanie lub przekazanie broni palnej, jej części i istotnych komponentów lub amunicji z terytorium lub przez terytorium jednego z państw członkowskich do państwa trzeciego, jeżeli zachodzi którykolwiek z poniższych warunków:
- a) dane państwo członkowskie nie udziela zezwolenia na taką operację zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia;
 - b) broń palna nie jest oznakowana zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 91/477/EWG;
 - c) na przywożonej broni palnej nie umieszczono w chwili przywozu co najmniej prostego oznakowania pozwalającego na identyfikację pierwotnego państwa przywozu w Unii Europejskiej lub, jeżeli na broni palnej nie umieszczono takiego oznakowania, niepowtarzalnego oznakowania pozwalającego na identyfikację przywożonej broni palnej;
- 16) „śledzenie historii” oznacza systematyczne śledzenie losów broni palnej oraz w miarę możliwości jej części i istotnych komponentów oraz amunicji od producenta do nabywcy w celu udzielania właściwym organom państw członkowskich pomocy w wykrywaniu, badaniu i analizowaniu procesów nielegalnego wytwarzania broni i nielegalnego obrotu bronią.

Artykuł 3

1. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:

- a) transakcji pomiędzy państwami ani transferów międzypaństwowych;
- b) broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji, jeżeli zostały specjalnie zaprojektowane do celów wojskowych, oraz, w każdym przypadku, broni palnej umożliwiającej prowadzenie ognia w sposób w pełni automatyczny;
- c) broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji, jeżeli przeznaczone są one dla sił zbrojnych, policji lub władz publicznych państw członkowskich;
- d) kolekcjonerów i jednostek zajmujących się kulturowymi i historycznymi aspektami broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji, uznanych za takie na potrzeby niniejszego rozporządzenia przez państwa członkowskie, na których terytorium mają siedzibę, pod warunkiem zapewnienia środków śledzenia historii;
- e) broni palnej pozbawionej cech użytkowych;
- f) zabytkowej broni palnej i jej replik, zgodnie z definicjami zawartymi w prawodawstwie krajowym, o ile zabytkowa broń palna nie obejmuje broni wytworzonej po 1899 r.

2. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 (Wspólnotowy kodeks celny), rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 (przepisy wykonawcze do Wspólnotowego kodeksu celnego), rozporządzenia (WE) nr 450/2008 (zmodernizowany kodeks celny), jak również dla systemu wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania, ustanowionego w rozporządzeniu (WE) nr 428/2009 (rozporządzenie dotyczące podwójnego zastosowania).

ROZDZIAŁ II

ZEZWOLENIE NA WYWÓZ, PROCEDURY I KONTROLE ORAZ ŚRODKI DOTYCZĄCE PRZYWOZU I TRANZYTU

Artykuł 4

1. Zezwolenie na wywóz sporządzone według wzoru formularza zawartego w załączniku II jest wymagane w odniesieniu do wywozu broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji wymienionych w załączniku I. Zezwolenia takiego udzielają, w formie pisemnej lub elektronicznej, właściwe organy państwa członkowskiego, w którym eksporter ma siedzibę.

2. W przypadku gdy wywóz broni palnej, jej części, istotnych komponentów i amunicji wymaga zezwolenia na wywóz zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, a dodatkowo podlega również wymogom uzyskania zezwolenia zgodnie ze wspólnym stanowiskiem 2008/944/WPZiB, państwa członkowskie mogą stosować jednolitą procedurę w celu wypełnienia obowiązków nałożonych na nie w niniejszym rozporządzeniu i w tym wspólnym stanowisku.

3. Jeżeli broń palna, jej części i istotne komponenty oraz amunicja są umieszczone w jednym lub kilku państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie, w którym złożono wniosek o zezwolenie na wywóz, fakt ten musi być wskazany we wniosku. Właściwe organy państwa członkowskiego, do których złożono wniosek o zezwolenie na wywóz, niezwłocznie zasięgają opinii właściwych organów zainteresowanego państwa lub państw członkowskich i dostarczają stosownych informacji. Państwo lub państwa członkowskie, opinii których się zasięga, w ciągu 10 dni roboczych powiadamiają o wszelkich ewentualnych zastrzeżeniach wobec udzielenia zezwolenia; zastrzeżenia te są wiążące dla państwa członkowskiego, w którym złożono wniosek.

Artykuł 5

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 6 w celu zmiany załącznika I na podstawie zmian wprowadzanych do załącznika I do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87 oraz na podstawie zmian do załącznika I do dyrektywy 91/477/EWG.

Artykuł 6

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 5, powierza się Komisji na czas nieokreślony.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 5, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 5 wchodzi w życie, tylko jeśli Parlament Europejski lub Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 7

1. Przed wydaniem zezwolenia na wywóz broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji zainteresowane państwo członkowskie sprawdza, czy:

a) państwo trzecie przywozu zezwoliło na dany przywóz; oraz

b) państwa trzecie tranzytu, jeżeli takie są, powiadomiły na piśmie — najpóźniej przed wysyłką — że nie mają zastrzeżeń co do tranzytu. Niniejszy przepis nie ma zastosowania:

— do dostaw morskich lub lotniczych oraz prowadzonych z wykorzystaniem portów lub lotnisk państw trzecich, o ile nie następuje przeładunek ani zmiana środka transportu,

— w przypadku wywozu czasowego w możliwych do zweryfikowania i zgodnych z prawem celach, do których należą polowanie, strzelectwo sportowe, ocena, wystawy nieobejmujące sprzedaży oraz naprawa.

2. Państwa członkowskie mogą postanowić, że jeżeli żadne zastrzeżenia odnośnie do tranzytu nie wpłyną w terminie 20 dni roboczych od dnia złożenia przez eksportera pisemnego wniosku o oświadczenie o braku zastrzeżeń odnośnie do tranzytu, to uznaje się, że państwo trzecie tranzytu nie zgłasza zastrzeżeń wobec tranzytu.

3. Eksporter przedkłada właściwemu organowi państwa członkowskiego odpowiedzialnemu za wydawanie zezwoleń na wywóz niezbędne dokumenty potwierdzające, że państwo trzecie przywozu zezwoliło na przywóz oraz że państwo trzecie tranzytu nie miało zastrzeżeń co do tranzytu.

4. Państwa członkowskie rozpatrują wnioski o zezwolenie na wywóz w terminie ustalonym w prawie krajowym lub zgodnie z praktyką, który nie przekracza 60 dni roboczych od daty dostarczenia właściwym organom wszystkich wymaganych informacji. W wyjątkowych okolicznościach i z należycie uzasadnionych powodów termin ten może zostać przedłużony do 90 dni roboczych.

5. Okres ważności zezwolenia na wywóz nie może przekraczać okresu ważności zezwolenia na przywóz. W przypadku gdy w zezwoleniu na przywóz nie określono okresu ważności, okres ważności zezwolenia na wywóz wynosi, poza wyjątkowymi okolicznościami i z należycie uzasadnionych powodów, co najmniej dziewięć miesięcy.

6. Państwa członkowskie mogą zdecydować o korzystaniu z dokumentów elektronicznych przy rozpatrywaniu wniosków o zezwolenie na wywóz.

Artykuł 8

1. Do celów śledzenia historii zezwolenie na wywóz oraz licencja na przywóz lub zezwolenie na przywóz wydane przez państwo trzecie przywozu, a także dołączona dokumentacja zawierają łącznie informacje obejmujące:

a) daty wydania i wygaśnięcia;

- b) miejsce wydania;
 - c) państwo wywozu;
 - d) państwo przywozu;
 - e) w stosownych przypadkach – państwo lub państwa trzecie tranzytu;
 - f) odbiorcę;
 - g) końcowego odbiorcę, jeżeli jest znany w momencie dostawy;
 - h) dane umożliwiające identyfikację broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji oraz określające ich ilość, w tym – najpóźniej przed dostawą – oznakowanie umieszczone na broni palnej.
2. Jeżeli informacje, o których mowa w ust. 1, są zawarte w licencji na przywóz lub zezwoleniu na przywóz, eksporter przekazuje je z wyprzedzeniem państwu trzecim tranzytu, najpóźniej przed wysyłką.

Artykuł 9

1. Procedury uproszczone wywozu czasowego lub powrotnego wywozu broni palnej, jej części, istotnych komponentów i amunicji stosuje się następująco:

- a) Zezwolenie na wywóz nie jest wymagane dla:
 - (i) wywozu czasowego dokonywanego przez myśliwych lub strzelców sportowych w ramach mienia prywatnego towarzyszącego im podczas podróży do państwa trzeciego, pod warunkiem że złożą oni właściwym organom dowody dotyczące celów podróży, w szczególności przedkładając zaproszenie lub inne potwierdzenie udziału w polowaniu lub uprawianiu strzelectwa sportowego w docelowym państwie trzecim, w przypadku:
 - jednej lub wielu sztuk broni palnej,
 - istotnych komponentów, jeśli są one oznaczone, jak również części,
 - stosownej amunicji, w maksymalnej ilości 800 naboju dla myśliwych i 1 200 naboju dla strzelców sportowych;
 - (ii) powrotnego wywozu dokonywanego przez myśliwych lub strzelców sportowych w ramach towarzyszącego im mienia prywatnego w związku z czasowym dopuszczeniem do udziału w polowaniu lub uprawianiu strzelectwa sportowego, pod warunkiem że broń palna pozostaje własnością osoby mającej siedzibę poza obszarem celnym Unii i że jest wywożona z powrotem do tej osoby.
- b) W momencie opuszczania obszaru celnego Unii przez państwo członkowskie inne niż państwo ich miejsca zamieszkania, myśliwi i strzelcy sportowi przedkładają właściwym organom europejską kartę broni palnej, przewidzianą w art. 1 i 12 dyrektywy 91/477/EWG. W przypadku podróży lotniczej przy przekazywaniu danych przedmiotów linii lotniczej w celu transportu poza obszar celny Unii

należy okazać właściwym organom europejską kartę broni palnej.

W momencie opuszczania obszaru celnego Unii przez państwo członkowskie ich miejsca zamieszkania myśliwi i strzelcy sportowi mogą okazać zamiast europejskiej karty broni palnej inny dokument uznawany za ważny do tego celu przez właściwe organy tego państwa członkowskiego.

- c) Właściwe organy państwa członkowskiego zawieszają na okres nieprzekraczający 10 dni procedurę wywozu lub w razie konieczności w inny sposób zapobiegają opuszczeniu przez broń palną, jej części i istotne komponenty lub amunicję obszaru celnego Unii przez terytorium tego państwa członkowskiego, w przypadku gdy mają podstawę do podejrzeń, że powody podane przez myśliwych lub strzelców sportowych są niezgodne ze stosownymi ustaleniami i obowiązkami określonymi w art. 10. W wyjątkowych okolicznościach i z należycie uzasadnionych powodów okres, o którym mowa w niniejszej literze, może zostać przedłużony do 30 dni.

2. Państwa członkowskie ustanawiają, zgodnie z prawem krajowym, procedury uproszczone mające zastosowanie w przypadku:

- a) powrotnego wywozu broni palnej w związku z czasowym dopuszczeniem do oceny lub wystawy niezwiązanej ze sprzedażą, lub uszlachetnieniem czynnym w ramach naprawy, pod warunkiem że broń palna pozostaje własnością osoby mającej siedzibę poza obszarem celnym Unii i że jest wywożona z powrotem do tej osoby;
- b) powrotnego wywozu broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji, jeżeli są one umieszczone w magazynie czasowego składowania od momentu ich wprowadzenia na obszar celny Unii do opuszczenia przez nie tego obszaru;
- c) wywozu czasowego broni palnej w celu dokonania oceny, naprawy i wystawy niezwiązanej ze sprzedażą, pod warunkiem że eksporter udowodni, iż posiada tę broń zgodnie z prawem i wywozi ją zgodnie z procedurą uszlachetniania biernego lub z celną procedurą wywozu czasowego.

Artykuł 10

1. Przy podejmowaniu decyzji, czy udzielić zezwolenia na wywóz na podstawie niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie biorą pod uwagę wszelkie istotne względy obejmujące w stosownych przypadkach:

- a) ich obowiązki i zobowiązania wynikające z udziału w odpowiednich międzynarodowych systemach kontroli wywozu lub z bycia stroną odpowiednich umów międzynarodowych;
- b) względy krajowej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, w tym względy objęte wspólnym stanowiskiem 2008/944/WPZiB;
- c) względy dotyczące zamierzonego końcowego zastosowania, odbiorcy, określonego odbiorcy końcowego oraz ryzyka zmiany zastosowania.

2. Oprócz istotnych względów określonych w ust. 1 przy ocenie wniosku o zezwolenie na wywóz państwa członkowskie biorą pod uwagę stosowanie przez eksportera współmiernych i odpowiednich środków i procedur zapewniających przestrzeganie przepisów i celów niniejszego rozporządzenia oraz warunków określonych w zezwoleniu.

Przy podejmowaniu decyzji dotyczącej udzielenia zezwolenia na wywóz na podstawie niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie przestrzegają swych zobowiązań w odniesieniu do sankcji nałożonych decyzjami przyjętymi przez Radę lub decyzją Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) lub wiążącą rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ, w szczególności w zakresie embarga na dostawę broni.

Artykuł 11

1. Państwa członkowskie:

- a) odmawiają udzielenia zezwolenia na wywóz, jeżeli wnioskodawca był wcześniej karany za czyn stanowiący przestępstwo wymienione w art. 2 ust. 2 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi⁽¹⁾ lub za jakikolwiek inny czyn, jeżeli stanowi on przestępstwo zagrożone maksymalną karą pozbawienia wolności o wymiarze co najmniej czterech lat lub karą surowszą;
- b) unieważniają, zawieszają, zmieniają lub cofają zezwolenie na wywóz, jeżeli warunki jego udzielenia nie zostały lub przestają być spełnione.

Niniejszy ustęp nie narusza bardziej rygorystycznych przepisów krajowych.

2. W przypadku gdy państwa członkowskie odmawiają udzielenia zezwolenia na wywóz lub też unieważniają, zawieszają, zmieniają lub cofają to zezwolenie, powiadają o tym fakcie właściwe organy pozostałych państw członkowskich i przekazują im odpowiednie informacje. W przypadku gdy właściwe organy państwa członkowskiego zawiesiły zezwolenie na wywóz, ostateczna ocena sprawy jest przekazywana pozostałym państwom członkowskim pod koniec okresu zawieszenia.

3. Zanim właściwe organy państwa członkowskiego udzielą zezwolenia na wywóz na mocy niniejszego rozporządzenia, uwzględniają one wszelkie odmowy wydane na mocy niniejszego rozporządzenia, o których zostały powiadomione, aby upewnić się, czy właściwe organy innego państwa członkowskiego lub państw członkowskich nie odmówiły wydania zezwolenia dla zasadniczo identycznej transakcji (dotyczącej towaru o zasadniczo identycznych parametrach lub właściwościach technicznych, dotyczącej tego samego importera lub odbiorcy).

Właściwe organy państwa członkowskiego mogą najpierw skonsultować się z właściwymi organami państwa członkowskiego lub państw członkowskich, które odmówiły wydania zezwolenia, unieważniły je, zawiesiły, zmieniły lub wycofały zgodnie z ust. 1 i 2. Jeżeli po takiej konsultacji właściwe organy państwa członkowskiego zdecydują się udzielić zezwolenia,

powiadają o tym właściwe organy pozostałych państw członkowskich, podając wszelkie informacje niezbędne do wyjaśnienia takiej decyzji.

4. Wszelkie informacje przekazywane zgodnie z przepisami niniejszego artykułu muszą być zgodne z przepisami art. 19 ust. 2 dotyczącymi poufności takich informacji.

Artykuł 12

Zgodnie z prawem krajowym lub stosowaną praktyką państwa członkowskie przechowują przez co najmniej 20 lat wszelkie informacje dotyczące broni palnej oraz, jeżeli jest to właściwe i możliwe, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji, które to informacje są niezbędne do śledzenia historii i identyfikacji tej broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji, oraz do zapobiegania nielegalnemu obrotowi tymi towarami i wykrywania takiego obrotu. Informacje te obejmują miejsce, daty wydania i wygaśnięcia zezwolenia na wywóz; państwo wywozu; państwo przywozu; w stosownych przypadkach – państwo trzecie tranzytu; odbiorcę; końcowego odbiorcę, jeżeli jest znany w momencie wywozu; opis i ilość towarów, w tym umieszczone na nich oznakowanie.

Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do wywozu, o którym mowa w art. 9.

Artykuł 13

1. W przypadku podejrzeń państwa członkowskie zwracają się do państwa trzeciego przywozu o potwierdzenie odbioru dostawy broni palnej, jej części i istotnych komponentów lub amunicji.

2. Na wniosek państwa trzeciego wywozu, będącego w momencie wywozu stroną protokołu NZ w sprawie broni palnej, państwa członkowskie potwierdzają przyjęcie na obszarze celnym Unii dostawy broni palnej, jej części i istotnych komponentów lub amunicji, zasadniczo poprzez przedłożenie odpowiednich przywozowych dokumentów celnych.

3. Państwa członkowskie stosują się do przepisów ust. 1 i 2 zgodnie z prawem krajowym lub stosowaną praktyką. W szczególności w odniesieniu do wywozu właściwy organ państwa członkowskiego może zdecydować o zwróceniu się do eksportera albo o skontaktowaniu się bezpośrednio z państwem trzecim przywozu.

Artykuł 14

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa procedur udzielania zezwolenia oraz możliwości weryfikacji lub stwierdzenia autentyczności zezwoleń.

W stosownych przypadkach weryfikację i stwierdzenie autentyczności można również zapewnić za pośrednictwem kanałów dyplomatycznych.

Artykuł 15

Aby zapewnić prawidłowe stosowanie niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie podejmują niezbędne i proporcjonalne środki, umożliwiające ich właściwym organom:

⁽¹⁾ Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1.

- a) gromadzenie informacji na temat wszelkich zamówień lub transakcji dotyczących broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji; oraz
- b) potwierdzenie, że środki kontroli wywozu są właściwie stosowane, co może obejmować w szczególności prawo wejścia na teren nieruchomości osób, które mają interes w transakcji wywozu.

Artykuł 16

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy w sprawie sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia oraz podejmują wszelkie środki konieczne do zapewnienia ich wprowadzania w życie. Sankcje takie muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

ROZDZIAŁ III

FORMALNOŚCI CELNE

Artykuł 17

1. Dopełniając formalności celnych związanych z wywozem broni palnej, jej części i istotnych komponentów lub amunicji w urzędzie celnym wywozu, eksporter przedkłada dowód uzyskania niezbędnego zezwolenia na wywóz.

2. Od eksportera można wymagać przedłożenia tłumaczenia dokumentów stanowiących dowód na język urzędowy państwa członkowskiego, w którym składane jest zgłoszenie wywozowe.

3. Bez uszczerbku dla uprawnień przyznanych państwom członkowskim na mocy rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 państwa członkowskie zawieszają na okres nieprzekraczający 10 dni procedurę wywozu z ich terytorium lub w razie konieczności w inny sposób zapobiegają opuszczeniu obszaru celnego Unii przez ich terytorium przez broń palną, jej części i istotne komponenty lub amunicję objęte ważnym zezwoleniem na wywóz, jeżeli mają podstawę do podejrzenia, że:

- a) przy udzielaniu zezwolenia nie wzięto pod uwagę istotnych informacji; lub
- b) od momentu udzielenia zezwolenia okoliczności uległy zasadniczej zmianie.

W wyjątkowych okolicznościach i z należycie uzasadnionych powodów okres ten może zostać przedłużony do 30 dni.

4. W okresie lub w przedłużonym okresie, o których mowa w ust. 3, państwa członkowskie zwalniają broń palną, jej części i istotne komponenty lub amunicję albo podejmują działania na podstawie art. 11 ust. 1 lit. b).

Artykuł 18

1. Państwa członkowskie mogą zdecydować, że formalności celnych dotyczących wywozu broni palnej, jej części i istotnych komponentów lub amunicji można dopełniać tylko w uprawnionych do tego urzędach celnych.

2. Państwa członkowskie korzystające z możliwości, o której mowa w ust. 1, informują Komisję o uprawnionych urzędach

celnych i o późniejszych zmianach w tym zakresie. Komisja corocznie publikuje i aktualizuje te informacje w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

ROZDZIAŁ IV

WSPÓŁPRACA ADMINISTRACYJNA

Artykuł 19

1. Państwa członkowskie podejmują we współpracy z Komisją i zgodnie z art. 21 ust. 2 wszelkie odpowiednie środki umożliwiające nawiązanie bezpośredniej współpracy i wymianę informacji między właściwymi organami w celu poprawy skuteczności środków określonych w niniejszym rozporządzeniu. Informacje takie mogą obejmować:

- a) dane eksporterów, którym odmówiono udzielenia zezwolenia lub którzy są objęci decyzjami podjętymi przez państwa członkowskie na podstawie art. 11;
- b) dane dotyczące odbiorców lub innych podmiotów zamieszanych w podejrzanе działania oraz dane dotyczące przebytych tras, jeżeli są one dostępne.

2. Rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97⁽¹⁾ w sprawie wzajemnej pomocy, a w szczególności przepisy tego rozporządzenia dotyczące poufności informacji, stosuje się odpowiednio do środków określonych w niniejszym artykule, bez uszczerbku dla art. 20 niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 20

1. Powołuje się Grupę Koordynacyjną ds. Wywozu Broni Palnej („Grupa Koordynacyjna”), której przewodniczy przedstawiciel Komisji. Każde państwo członkowskie wyznacza do tej grupy swojego przedstawiciela.

Grupa Koordynacyjna bada wszelkie kwestie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia podniesione przez przewodniczącego albo przedstawiciela państwa członkowskiego. Grupę obowiązują zasady poufności określone w rozporządzeniu (WE) nr 515/97.

2. Przewodniczący Grupy Koordynacyjnej lub Grupa Koordynacyjna konsultują się w razie potrzeby z zainteresowanymi podmiotami, których dotyczy niniejsze rozporządzenie.

Artykuł 21

1. Każde państwo członkowskie informuje Komisję o przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych przyjętych w ramach wykonania niniejszego rozporządzenia, w tym o środkach, o których mowa w art. 16.

2. Do dnia 19 kwietnia 2012 r. każde państwo członkowskie informuje pozostałe państwa członkowskie i Komisję o

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego (Dz.U. L 82 z 22.3.1997, s. 1).

organach krajowych właściwych do wykonania art. 7, 9, 11 i 17. Na podstawie tych informacji Komisja corocznie publikuje i aktualizuje wykaz tych organów w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

3. Do dnia 19 kwietnia 2017 r., zaś później na wniosek Grupy Koordynacyjnej, a w każdym razie co dziesięć lat, Komisja dokonuje przeglądu wykonania niniejszego rozporządzenia i przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat jego stosowania wraz z ewentualnymi wnioskami dotyczącymi wprowadzenia zmian. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie właściwe informacje potrzebne do przygotowania sprawozdania, w tym informacje o stosowaniu jednolitej procedury, o której mowa w art. 4 ust. 2.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 marca 2012 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
N. WAMMEN
Przewodniczący

Artykuł 22

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 30 września 2013 r.

Jednakże art. 13 ust. 1 i 2 stosuje się, począwszy od trzydziestego dnia od daty wejścia w życie w Unii Europejskiej protokołu NZ w sprawie broni palnej, po jego zawarciu zgodnie z art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

ZAŁĄCZNIK I ⁽¹⁾

Wykaz broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji

	OPIS	KOD CN ⁽¹⁾
1	Krótką broń palną półautomatyczna oraz repetująca	ex 9302 00 00
2	Krótką broń palną jednostrzałową z amunicją centralnego zapłonu	ex 9302 00 00
3	Krótką broń palną jednostrzałową z amunicją bocznego zapłonu, której całkowita długość nie przekracza 28 cm	ex 9302 00 00
4	Długa broń palną półautomatyczna, której magazynek i komora mogą razem pomieścić ponad trzy naboje	ex 9303 20 10 ex 9303 20 95 ex 9303 30 00 ex 9303 90 00
5	Długa broń palną półautomatyczna, której magazynek i komora nie mogą razem pomieścić więcej niż trzy naboje, jeżeli mechanizm ładujący jest wymienny lub jeżeli nie jest pewne, czy broń tę można przerobić za pomocą zwykłych narzędzi w broń, której magazynek i komora mogą pomieścić więcej niż trzy naboje	ex 9303 20 10 ex 9303 20 95 ex 9303 30 00 ex 9303 90 00
6	Repetująca i półautomatyczna długa broń palna z lufą o gładkim przewodzie, której długość nie przekracza 60 cm	ex 9303 20 10 ex 9303 20 95
7	Półautomatyczna broń palna do użytku cywilnego, która przypomina broń samoczynną	ex 9302 00 00 ex 9303 20 10 ex 9303 20 95 ex 9303 30 00 ex 9303 90 00
8	Repetująca długa broń palna inna niż wymieniona w pkt 6	ex 9303 20 95 ex 9303 30 00 ex 9303 90 00
9	Długa broń palną jednostrzałową z lufą gwintowaną	ex 9303 30 00 ex 9303 90 00
10	Półautomatyczna długa broń palna inna niż wymieniona w pkt 4-7	ex 9303 90 00
11	Krótką broń palną jednostrzałową na amunicję bocznego zapłonu, której całkowita długość jest nie mniejsza niż 28 cm	ex 9302 00 00
12	Jednostrzałową długą broń palną z lufami o gładkim przewodzie	9303 10 00 ex 9303 20 10 ex 9303 20 95
13	Części zaprojektowane specjalnie do broni palnej i istotne dla jej funkcjonowania, w tym lufa, szkielet lub komora zamkowa, suwadło lub bębenek, trzon lub zatrzask zamkowy oraz każde urządzenie przeznaczone lub przystosowane do tłumienia hałasu spowodowanego wystrzałem z broni palnej Każdy istotny komponent takiej broni palnej: mechanizm zamkowy, komora oraz lufa broni palnej, które będąc osobnymi przedmiotami, włączone są do kategorii broni palnej, w której są lub mają być osadzone	ex 9305 10 00 ex 9305 21 00 ex 9305 29 00 ex 9305 99 00

⁽¹⁾ Na podstawie Nomenklatury scalonej towarów, określonej w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej.

	OPIS	KOD CN ⁽¹⁾
14	Amunicja: cały nabój lub jego komponenty, w tym łuski, spłonki, proch, pociski lub ładunki rażące, używane w broni palnej, jeżeli komponenty te są również objęte wymogiem uzyskania zezwolenia w danym państwie członkowskim	ex 3601 00 00 ex 3603 00 90 ex 9306 21 00 ex 9306 29 00 ex 9306 30 10 ex 9306 30 90 ex 9306 90 90
15	Kolekcje i przedmioty kolekcjonerskie o wartości historycznej Antyki mające ponad 100 lat	ex 9705 00 00 ex 9706 00 00

(¹) Jeżeli podany jest kod „ex”, to zakres ustala się przez zastosowanie kodu CN wraz z odpowiednim opisem.

Do celów niniejszego załącznika:

- a) „krótka broń palna” oznacza broń palną z lufą, której długość nie przekracza 30 centymetrów lub której całkowita długość nie przekracza 60 centymetrów;
- b) „długa broń palna” oznacza każdą broń palną inną niż krótka broń palna;
- c) „automatyczna broń palna” oznacza broń palną, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i która może wystrzelić więcej niż jeden nabój przy jednym naciśnięciu spustu;
- d) „półautomatyczna broń palna” oznacza broń palną, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i która może wystrzelić tylko jeden nabój przy jednym naciśnięciu spustu;
- e) „repetująca broń palna” oznacza broń palną, która po wystrzeleniu naboju może zostać ponownie naładowana ręcznie z magazynka lub cylindra;
- f) „jednostrzałowa broń palna” oznacza broń palną bez magazynka, którą ładuje się przed każdorazowym strzałem poprzez ręczny załadunek naboju do komory lub wgłębienia na ładunek w części zamkowej lufy.

ZAŁĄCZNIK II

(wzór formularza zezwolenia na wywóz)
(o którym mowa w art. 4 niniejszego rozporządzenia)

Udzielając zezwoleń na wywóz, państwa członkowskie będą dążyły do zapewnienia widocznego zaznaczenia na formularzu rodzaju wydawanego zezwolenia.

Niniejszy dokument stanowi zezwolenie na wywóz ważne we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej do daty jego wygaśnięcia.

UNIA EUROPEJSKA		WYWÓZ BRONI PALNEJ (rozporządzenie (UE) nr 258/2012)			
Rodzaj zezwolenia					
Jednokrotne ☐ Wielokrotne ☐ Globalne ☐					
ZEZWOLENIE	1	1. Eksporter <i>(numer EORI, jeżeli dotyczy)</i>	nr	2. Numer identyfikacyjny zezwolenia ⁽¹⁾	3. Data wygaśnięcia
				4. Dane punktu kontaktowego	
		5. Odbiorca/odbiorcy <i>(numer EORI, jeżeli dotyczy)</i>		6. Organ wydający zezwolenie	
		7. Agent celny (agenci celni)/przedstawiciel (przedstawiciele) <i>(w przypadku innego eksportera) (numer EORI, jeżeli dotyczy)</i>	nr	8. Państwo/państwa wywozu Kod ⁽²⁾	
				9. Państwo/państwa przywozu i numer(y) zezwolenia na przywóz Kod ⁽²⁾	
		10. Odbiorca końcowy/odbiorcy końcowi <i>(jeżeli jest znany/są znani w momencie dostawy) (numer EORI, jeżeli dotyczy)</i>		11. Państwa trzecie tranzytu <i>(jeżeli dotyczy)</i> Kod ⁽²⁾	
				12. Państwo/państwa członkowskie planowanego zgłoszenia do procedury wywozu Kod ⁽²⁾	
		13. Opis produktów	14. Kod Systemu Zharmonizowanego lub Nomenklatury scalonej <i>(jeżeli dotyczy, kod 8-cyfrowy)</i>		
		13a. Oznakowanie	15. Waluta i wartość	16. Ilość produktów	
		17. Końcowe zastosowanie <i>(jeżeli dotyczy)</i>	18. Data zawarcia umowy <i>(jeżeli dotyczy)</i>	19. Celna procedura wywozu	
		20. Dodatkowe informacje wymagane przez ustawodawstwo krajowe <i>(do określenia w formularzu)</i>			
		Miejsce na tekst gotowy			
		Według uznania państw członkowskich			
			Wypełnia organ wydający		
		Podpis	Pieczęć		
		Organ wydający			
		Data i miejsce			

⁽¹⁾ Wypełnia organ wydający zezwolenie.⁽²⁾ Zob. rozporządzenie Rady (WE) nr 1172/95 (Dz.U. L 118 z 25.5.1995, s. 10).

EUROPEAN UNION

1a. (1)	1. Eksporter	2. Numer identyfikacyjny	9. Państwo przywozu i numer zezwolenia na przywóz
		5. Odbiorca	
ZEZWOLENIE	13.1. Opis produktów	14. Kod towaru (jeżeli dotyczy, kod 8-cyfrowy)	
	13a. Oznakowanie	15. Waluta i wartość	16. Ilość produktów
	13.2. Opis produktów	14. Kod towaru (jeżeli dotyczy, kod 8-cyfrowy)	
	13a. Oznakowanie	15. Waluta i wartość	16. Ilość produktów
	13.3. Opis produktów	14. Kod towaru (jeżeli dotyczy, kod 8-cyfrowy)	
	13a. Oznakowanie	15. Waluta i wartość	16. Ilość produktów
	13.4. Opis produktów	14. Kod towaru (jeżeli dotyczy, kod 8-cyfrowy)	
	13a. Oznakowanie	15. Waluta i wartość	16. Ilość produktów
	13.5. Opis produktów	14. Kod towaru (jeżeli dotyczy, kod 8-cyfrowy)	
	13a. Oznakowanie	15. Waluta i wartość	16. Ilość produktów
	13.6. Opis produktów	14. Kod towaru (jeżeli dotyczy, kod 8-cyfrowy)	
	13a. Oznakowanie	15. Waluta i wartość	16. Ilość produktów
	13.7. Opis produktów	14. Kod towaru (jeżeli dotyczy, kod 8-cyfrowy)	
	13a. Oznakowanie	15. Waluta i wartość	16. Ilość produktów

Uwaga: Należy wypełnić oddzielny formularz dla każdego odbiorcy według wzoru 1a. W części 1 kolumny 22 należy wskazać ilość nadal dostępną, a w części 2 kolumny 22 – ilość, o jaką pomniejszył się zasób.

21. Ilość/wartość netto (<i>masa netto/inna jednostka ze wskazaniem jednostki</i>)		23. Słownie wykorzystano ilość/wartość	24. Dokument celny (<i>rodzaj i numer</i>) lub wyciąg (<i>nr</i>) i data pomniejszenia zasobu	25. Państwo członkowskie, nazwisko i podpis, pieczęć potwierdzająca pomniejszenie zasobu
22. Liczbowo				
1				
2				
1				
2				
1				
2				
1				
2				
1				
2				
1				
2				

(1) Dla każdego odbiorcy należy wystawić oddzielny formularz.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 259/2012

z dnia 14 marca 2012 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 648/2004 w odniesieniu do stosowania fosforanów i innych związków fosforu w detergentach dla konsumentów przeznaczonych do prania i detergentach dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W swoim sprawozdaniu z dnia 4 maja 2007 r. dla Rady i Parlamentu Europejskiego Komisja dokonała oceny, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 648/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾, stosowania fosforanów w detergentach. W następstwie dalszej analizy stwierdzono, że stosowanie fosforanów w detergentach dla konsumentów przeznaczonych do prania i detergentach dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń powinno zostać ograniczone w celu zmniejszenia wpływu fosforanów pochodzących z detergentów na zagrożenie eutrofizacją i zmniejszenia kosztów usuwania fosforanów w oczyszczalniach ścieków. Te oszczędności przewyższają koszty zmiany składu detergentów dla konsumentów przeznaczonych do prania poprzez zastąpienie fosforanów środkami alternatywnymi.
- (2) Skuteczne środki alternatywne dla opartych na fosforanach detergentów dla konsumentów przeznaczonych do prania wymagają niewielkich ilości innych związków fosforu, tj. fosfonianów, które w przypadku stosowania ich w większych ilościach mogą być szkodliwe dla środowiska. Choć istotne jest promowanie stosowania substancji alternatywnych o profilu mniej szkodliwym dla środowiska niż fosforany i inne związki fosforu w produkcji detergentów dla konsumentów przeznaczonych do prania i detergentów dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń, substancje takie nie powinny, w normalnych warunkach stosowania, stanowić żadnego zagrożenia dla ludzi lub środowiska lub powinny stanowić niewielkie zagrożenie

w tym zakresie. W stosownych przypadkach do oceny tych substancji powinno się zatem stosować system REACH⁽⁴⁾.

- (3) Interakcje pomiędzy fosforanami a innymi związkami fosforu wymagają ostrożnego wyboru zakresu i poziomu ograniczenia stosowania fosforanów w detergentach dla konsumentów przeznaczonych do prania i detergentach dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń. Ograniczenie powinno stosować się nie tylko do fosforanów, lecz również do wszystkich związków fosforu, tak aby uniemożliwić proste zastępowanie fosforanów innymi związkami fosforu. Ograniczenie zawartości fosforu powinno być wystarczająco niskie, tak aby skutecznie zapobiegać wprowadzaniu na rynek opartych na fosforanach detergentów dla konsumentów przeznaczonych do prania, a równocześnie wystarczająco wysokie, aby umożliwić stosowanie minimalnej ilości fosfonianów wymaganych w alternatywnych produktach.
- (4) Nie jest obecnie właściwe rozszerzanie na poziomie Unii ograniczeń dotyczących stosowania fosforanów i innych związków fosforu w detergentach dla konsumentów przeznaczonych do prania i detergentach dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń na detergenty przemysłowe i instytucjonalne, ponieważ nie są jeszcze dostępne odpowiednie technicznie i ekonomicznie wykonalne środki alternatywne dla stosowania fosforanów w tych detergentach. Jeśli chodzi o detergenty dla konsumentów przeznaczone do automatycznych zmywarek do naczyń w najbliższej przyszłości spodziewane jest pojawienie się łatwiej dostępnych środków alternatywnych. W związku z tym właściwe jest wprowadzenie ograniczenia dotyczącego stosowania fosforanów w tych detergentach. Aby stymulować rozwój nowych produktów, takie ograniczenie powinno być stosowane od dnia, w którym zgodnie z przewidywaniami szeroko dostępne będą środki alternatywne dla fosforanów. Właściwe jest także określenie maksymalnej dopuszczalnej zawartości fosforu, na podstawie istniejących dowodów, w tym obowiązujących krajowych ograniczeń dotyczących zawartości fosforu w detergentach dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń. Niemniej jednak należy także zapewnić, aby przed rozpoczęciem stosowania powyższego ograniczenia w całej Unii, Komisja dokonała gruntownej oceny granicznej wartości w oparciu o najnowsze dostępne dane oraz, w uzasadnionych przypadkach, przedłożyła wniosek ustawodawczy. Ocena ta powinna obejmować skutki dla środowiska,

⁽¹⁾ Dz.U. C 132 z 3.5.2011, s. 71.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 10 lutego 2012 r.⁽³⁾ Dz.U. L 104 z 8.4.2004, s. 1.⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

- przemysłu i konsumentów stosowania detergentów dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń o zawartości fosforu powyżej i poniżej granicznej wartości określonej w załączniku VIa, oraz środków alternatywnych, uwzględniając kwestie obejmujące ich koszt, dostępność, efektywność zmywania i wpływ na uzdatnianie wody.
- (5) Jednym z celów niniejszego rozporządzenia jest ochrona środowiska dzięki zmniejszeniu procesu eutrofizacji powodowanej przez fosfor znajdujący się w detergentach stosowanych przez konsumentów. W związku z tym nie jest właściwe zobowiązanie państw członkowskich, które już wprowadziły ograniczenia dotyczące zawartości fosforu w detergentach dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń, do dostosowania tych ograniczeń zanim zaczną być stosowane ograniczenia unijne. Ponadto pożądanym jest, aby państwa członkowskie mogły najwcześniej jak to możliwe rozpocząć stopniowe wprowadzanie ograniczeń określonych w niniejszym rozporządzeniu.
- (6) Definicja „czyszczenia” powinna zostać wprowadzona do rozporządzenia (WE) nr 648/2004, zamiast odniesienia do odpowiedniej normy ISO, tak aby zwiększyć czytelność tekstu; należy także wprowadzić definicje „detergentu dla konsumentów przeznaczonego do prania” i „detergentu dla konsumentów przeznaczonego do automatycznych zmywarek do naczyń”. Ponadto właściwym jest sprecyzowanie definicji „wprowadzenia do obrotu” i wprowadzenie definicji „udostępniania na rynku”.
- (7) Aby dostarczyć dokładnych informacji w jak najkrótszym czasie wskazane jest unowocześnienie sposobu publikacji przez Komisję wykazów właściwych organów oraz akredytowanych i autoryzowanych laboratoriów.
- (8) Aby dostosować rozporządzenie (WE) nr 648/2004 do postępu naukowego i technicznego, wprowadzić przepisy dotyczące detergentów na bazie rozpuszczalnikowej oraz aby w oparciu o ocenę ryzyka wprowadzić poszczególne maksymalne poziomy stężenia dla substancji zapachowych mogących powodować alergie, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do zmian w załącznikach do tego rozporządzenia, które są konieczne dla osiągnięcia powyższych celów. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym z ekspertami. Przygotowując i opracowując akty delegowane Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (9) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń rozporządzenia (WE) nr 648/2004 oraz zapewnić ich wdrożenie. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (10) Właściwym jest zapewnienie odroczenia stosowania ograniczeń ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, tak by umożliwić podmiotom gospodarczym, w szczególności małym i średnim przedsiębiorstwom, zmianę składu ich opartych na fosforanach detergentów dla konsumentów przeznaczonych do prania i detergentów dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń, poprzez zastosowanie środków alternatywnych, w zwykłym cyklu, w jakim zmieniają one skład swoich produktów, tak by zminimalizować związane z tym koszty.
- (11) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, tj. obniżenie wpływu fosforanów pochodzących z detergentów dla konsumentów na zagrożenie eutrofizacją, zmniejszenie kosztów usuwania fosforanów w oczyszczalniach ścieków i zapewnienie prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego w przypadku detergentów dla konsumentów przeznaczonych do prania i detergentów dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń, nie mogą zostać osiągnięte w stopniu wystarczającym przez państwa członkowskie, gdyż środki krajowe zawierające różne specyfikacje techniczne nie mogą zapewnić ogólnej poprawy jakości wody przepływającej przez granice państw, a co za tym idzie możliwe jest lepsze osiągnięcie tych celów na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (12) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 648/2004,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 648/2004 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 ust. 2, tiret trzecie i czwarte otrzymują brzmienie; dodaje się również tiret piąte w brzmieniu:

- „— dodatkowe oznakowanie detergentów, w tym w odniesieniu do substancji zapachowych mogących powodować alergie,
- informacje, jakie producent musi przechowywać do dyspozycji właściwych organów danego państwa członkowskiego i personelu medycznego,
- ograniczenia dotyczące zawartości fosforanów i innych związków fosforu w detergentach dla konsumentów przeznaczonych do prania oraz detergentach dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń.”;

- 2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

- a) dodaje się punkty w brzmieniu:

„1a. »Detergent dla konsumentów przeznaczony do prania« oznacza detergent przeznaczony do prania wprowadzony do obrotu w celu stosowania przez użytkowników prywatnych, w tym także w publicznych pralniach samoobsługowych.

1b. »Detergent dla konsumentów przeznaczony do automatycznych zmywarek do naczyń« oznacza detergent wprowadzony do obrotu w celu stosowania przez użytkowników prywatnych w automatycznych zmywarkach do naczyń.»;

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. »Czyszczenie« oznacza proces, w którym niepożądany osad jest usuwany z podłoża lub z jego wnętrza, a następnie jest rozpuszczany lub rozpraszany.»;

c) pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9. »Wprowadzenie do obrotu« oznacza pierwsze udostępnienie na rynku unijnym. Przywóz na obszar celny Unii uważa się za wprowadzenie do obrotu.

9a. »Udostępnianie na rynku« oznacza dostarczanie w celu dystrybucji, konsumpcji lub stosowania na rynku unijnym w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie.»;

3) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 4a

Ograniczenia dotyczące zawartości fosforanów i innych związków fosforu

Detergenty wymienione w załączniku VIa, które nie spełniają ograniczeń dotyczących zawartości fosforanów i innych związków fosforu określonych w tym załączniku, nie mogą być wprowadzane do obrotu od daty podanej w tym załączniku.»;

4) art. 8 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja podaje do publicznej wiadomości wykaz właściwych organów, o których mowa w ust. 1, i wykaz akredytowanych i autoryzowanych laboratoriów, o których mowa w ust. 2.»;

5) art. 11 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Dodatkowo opakowania detergentów dla konsumentów przeznaczonych do prania oraz detergentów dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń muszą być opatrzone informacją określoną w sekcji B załącznika VII.»;

6) w art. 12 skreśla się ust. 3;

7) art. 13 i 14 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 13

Dostosowywanie załączników

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 13a, aktów delegowanych w celu wprowadzenia zmian niezbędnych do dostosowania załączników I–IV, VII i VIII do postępu naukowo-technicznego. Komisja stosuje, zawsze gdy jest to możliwe, normy europejskie.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 13a, aktów delegowanych w celu wprowadzenia zmian do załączników do niniejszego rozporządzenia dotyczących detergentów na bazie rozpuszczalnikowej.

3. W przypadku gdy Komitet Naukowy ds. Bezpieczeństwa Konsumentów ustali, w oparciu o ocenę ryzyka, poszczególne maksymalne poziomy stężenia dla substancji zapachowych mogących powodować alergie, Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 13a w celu dostosowania odpowiednio wartości granicznej wynoszącej 0,01 % określonej w sekcji A załącznika VII.

Artykuł 13a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych są powierzone Komisji na warunkach określonych w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 13, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 19 kwietnia 2012 r. Do dnia 19 lipca 2016 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na dalsze pięcioletnie okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego takiego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 13, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnienia określonego w tej decyzji. Staje się ona skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 13 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 14

Klauzula swobodnego przepływu

1. Państwa członkowskie nie mogą zakazywać, ograniczać lub utrudniać udostępniania na rynku detergentów lub środków powierzchniowo czynnych dla detergentów, które spełniają wymagania niniejszego rozporządzenia, w zakresie w jakim dane kwestie są uregulowane w niniejszym rozporządzeniu.

2. Państwa członkowskie mogą utrzymać w mocy lub ustanowić przepisy krajowe w zakresie ograniczeń dotyczących zawartości fosforanów i innych związków fosforu w tych detergentach, wobec których nie określono ograniczeń w załączniku VIa w przypadkach, gdy jest to uzasadnione, w szczególności, ochroną zdrowia publicznego lub środowiska oraz gdy są dostępne środki alternatywne możliwe do zastosowania z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia.

3. Państwa członkowskie mogą utrzymać w mocy obowiązujące w dniu 19 marca 2012 r. przepisy krajowe w zakresie ograniczeń dotyczących zawartości fosforanów i innych związków fosforu w tych detergentach, wobec których ograniczenia określone w załączniku VIa jeszcze nie są stosowane. Takie obowiązujące środki krajowe są zgłaszane Komisji do dnia 30 września 2012 r. i mogą one pozostać w mocy do dnia rozpoczęcia stosowania ograniczeń określonych w załączniku VIa.

4. Od dnia 19 marca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. państwa członkowskie mogą przyjmować przepisy krajowe wdrażające ograniczenia dotyczące zawartości fosforanów i innych związków fosforu określone w załączniku VIa pkt 2, w przypadkach gdy jest to uzasadnione, w szczególności, ochroną zdrowia publicznego lub środowiska oraz gdy są dostępne środki alternatywne możliwe do zastosowania z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia. Państwa członkowskie informują Komisję o takich środkach zgodnie z dyrektywą 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (*).

5. Komisja podaje do publicznej wiadomości wykaz środków krajowych, o których mowa w ust. 3 i 4.

(*) Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.”;

8) art. 15 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeśli państwo członkowskie ma uzasadnione podstawy, by przypuszczać, że dany detergent, mimo spełnienia wymagań niniejszego rozporządzenia, stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa lub zdrowia ludzi lub zwierząt lub zagrożenie dla środowiska, może ono podjąć wszelkie właściwe środki przejściowe współmiernie do charakteru zagrożenia, aby zapewnić, by dany detergent nie stwarzał zagrożenia, został wycofany z rynku lub z niego usunięty w ramach działań podjętych w celu jego odzyskania, w rozsądnym terminie, lub by jego dostępność została w inny sposób ograniczona.

Państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia o tym inne państwa członkowskie i Komisję, podając przyczyny takiej decyzji.”;

9) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

Sprawozdanie

1. Do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja sprawdza w drodze gruntownej oceny – uwzględniając informacje

przekazane przez państwa członkowskie dotyczące zawartości fosforu w detergentach dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń wprowadzonych do obrotu na ich terytorium oraz w świetle wszelkich istniejących lub nowych informacji naukowych jej dostępnych na temat substancji zawartych w produktach zawierających fosforany i produktach alternatywnych – czy ograniczenia określone w załączniku VIa pkt 2 powinny ulec zmianie. Ocena ta obejmuje analizę skutków dla środowiska, przemysłu i konsumentów stosowania detergentów dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń o zawartości fosforu powyżej i poniżej granicznej wartości określonej w załączniku VIa, uwzględniając kwestie obejmujące ich koszt, dostępność, efektywność zmywania i wpływ na uzdatnianie wody. Komisja przekazuje tę gruntowną ocenę Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

2. Ponadto jeśli Komisja, na podstawie gruntownej oceny, o której mowa w ust. 1, uzna, że ograniczenia wobec fosforanów i innych związków fosforu dodawanych do detergentów dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń wymagają zmian, przedkłada, do dnia 1 lipca 2015 r., odpowiedni wniosek ustawodawczy. Każdy wniosek musi mieć na celu minimalizację negatywnych skutków detergentów dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń dla szeroko pojętego środowiska, uwzględniając jednocześnie wszelkie koszty ekonomiczne zidentyfikowane w tej gruntownej ocenie. O ile do dnia 31 grudnia 2016 r. Parlament Europejski i Rada, na podstawie takiego wniosku, nie postanowią inaczej, graniczna wartość określona w załączniku VIa pkt 2 stanowi wartość dopuszczalną dla zawartości fosforu w detergentach dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń od dnia określonego w tym punkcie.”;

10) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia i wprowadzają wszelkie konieczne środki, by zapewnić ich wdrożenie. Przepisy te mogą także obejmować odpowiednie środki pozwalające właściwym organom państw członkowskich na zapobieganie udostępnianiu na rynku detergentów lub środków powierzchniowo czynnych dla detergentów niezgodnych z niniejszym rozporządzeniem. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o tych przepisach i wszelkich późniejszych zmianach ich dotyczących.

Przepisy te obejmują środki pozwalające właściwym organom państw członkowskich na wstrzymanie przesyłki detergentów niezgodnych z niniejszym rozporządzeniem.”;

11) tekst znajdujący się w załączniku do niniejszego rozporządzenia dodaje się jako załącznik VIa do rozporządzenia (WE) nr 648/2004;

12) w załączniku VII wprowadza się następujące zmiany:

a) w sekcji A skreśla się fragment w brzmieniu:

„Jeżeli w oparciu o ocenę ryzyka SCCNFP określi później poszczególne maksymalne poziomy stężenia dla substancji zapachowych mogących powodować alergie, Komisja zaproponuje przyjęcie takich maksymalnych poziomów, by zastąpić wyżej wspomniany poziom 0,01 %. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 12 ust. 3.”,

b) sekcja B otrzymuje brzmienie:

„B. Oznakowanie dotyczące informacji o dozowaniu

Zgodnie z art. 11 ust. 4 następujące przepisy dotyczące oznakowania mają zastosowanie do opakowań detergentów przeznaczonych do powszechnej sprzedaży.

Detergenty dla konsumentów przeznaczone do prania

Opakowania detergentów przeznaczonych do powszechnej sprzedaży, przeznaczonych do prania muszą być opatrzone następującą informacją:

— zalecane ilości lub sposób dozowania wyrażone w mililitrach lub gramach, odpowiednie dla standardowego wsadu pralki, dla wody o poziomach twardości: miękka, średnia oraz twarda z odniesieniem do prania jedno i dwukąpielowego,

— dla detergentów przeznaczonych do prania energicznego – liczbę standardowych wsadów pralki dla „średnio zabrudzonych” tkanin, oraz dla detergentów przeznaczonych do prania delikatnego – liczbę standardowych wsadów pralki dla „lekkو zabrudzonych” tkanin, które mogą być wyprane ilością detergentu zawartą w opakowaniu, przy stosowaniu wody o twardości średniej, odpowiadającej 2,5 milimolom CaCO₃/l,

— objętość każdego kubka pomiarowego, jeśli go dostarczono, musi być wyrażona w mililitrach lub gramach, a także musi być oznaczona ilość detergentu właściwa dla standardowego wsadu pralki dla wody o poziomach twardości miękka, średnia i twarda.

Standardowym wsadem pralki jest 4,5 kg suchej tkaniny dla detergentów do prania energicznego i 2,5 kg suchej tkaniny dla detergentów do prania delikatnego, zgodnie z definicjami decyzji Komisji 1999/476/WE z dnia 10 czerwca 1999 r. ustanawiającej ekologiczne kryteria przyznawania wspólnotowego oznakowania ekologicznego detergentom pralnicznym (*). Detergent uznawany jest za przeznaczony do prania energicznego, chyba że producent deklaruje głównie dbałość o tkaniny, tj. niskotemperaturowe pranie, dbałość o delikatne tkaniny i kolory.

Detergenty dla konsumentów przeznaczone do automatycznych zmywarek do naczyń

Opakowania detergentów przeznaczonych do powszechnej sprzedaży jako detergenty przeznaczone do stosowania w automatycznych zmywarkach do naczyń muszą być opatrzone następującą informacją:

— standardowe dozowanie wyrażone w gramach lub ml albo w liczbie tabletek w głównym cyklu mycia w przypadku średnio zabrudzonej zastawy stołowej dla w pełni załadowanej zmywarki o pojemności 12 kompletów z odniesieniem do – w razie potrzeby – twardości wody: miękkiej, średniej i twardej.

(*) Dz.U. L 187 z 20.7.1999, s. 52. Decyzja zmieniona decyzją 2011/264/UE (Dz.U. L 111 z 30.4.2011, s. 34).”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 marca 2012 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
N. WAMMEN
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK VIa

OGRANICZENIA DOTYCZĄCE ZAWARTOŚCI FOSFORANÓW I INNYCH ZWIĄZKÓW FOSFORU

Detergent	Ograniczenia	Data rozpoczęcia stosowania ograniczenia
1. Detergenty dla konsumentów przeznaczone do prania	Nie są wprowadzane do obrotu, jeśli całkowita zawartość fosforu jest równa lub większa niż 0,5 g w zalecanej ilości detergentu przeznaczonej dla głównego cyklu prania przy standardowym wsadzie pralki zgodnie z definicją zawartą w sekcji B załącznika VII dla wody o klasie twardości: twarda — dla „średnio zabrudzonych” tkanin w przypadku detergentów przeznaczonych do prania energicznego, — dla „lekkو zabrudzonych” tkanin w przypadku detergentów przeznaczonych do prania delikatnego.	30 czerwca 2013 r.
2. Detergenty dla konsumentów przeznaczone do automatycznych zmywarek do naczyń	Nie są wprowadzane do obrotu, jeśli całkowita zawartość fosforu jest równa lub większa niż 0,3 g na standardowe dozowanie zgodnie z definicją zawartą w sekcji B załącznika VII.	1 stycznia 2017 r.”

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 260/2012

z dnia 14 marca 2012 r.

ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Aby rynek wewnętrzny funkcjonował właściwie, konieczne jest stworzenie zintegrowanego rynku płatności elektronicznych w euro, na którym nie będzie istniało rozróżnienie między płatnościami krajowymi i płatnościami transgranicznymi. Osiągnięciu tego celu służy projekt jednolitego obszaru płatności w euro („SEPA”), w którego ramach opracowywane są wspólne ogólnounijne usługi płatnicze, które mają zastąpić obecne krajowe usługi płatnicze. W wyniku wprowadzenia otwartych, wspólnych standardów, zasad i praktyk w zakresie płatności, a także dzięki zintegrowanemu przetwarzaniu płatności, SEPA powinien zapewnić obywatelom Unii i unijnym przedsiębiorstwom bezpieczne, konkurencyjne cenowo, przyjazne dla użytkowników oraz niezawodne usługi płatnicze w euro. Powinno się to stosować do płatności SEPA, krajowych i transgranicznych, na tych samych podstawowych warunkach i w ramach takich samych praw i obowiązków, bez względu na lokalizację na terytorium Unii. SEPA powinien zostać zrealizowany w taki sposób, aby ułatwiać dostęp nowym podmiotom wchodzącym na rynek oraz opracowywanie nowych produktów, a także tworzyć korzystne warunki sprzyjające zwiększeniu konkurencji w usługach płatniczych oraz ułatwianie rozwój i szybkie, ogólnounijne wdrażanie innowacji w zakresie płatności. W związku z tym rosnące korzyści skali, wzrost wydajności operacyjnej i zwiększenie konkurencji powinny doprowadzić do presji na spadek cen elektronicznych usług płatniczych w euro, na zasadzie wyboru najlepszej usługi w danej kategorii. Skutki tego powinny być znaczące, szczególnie w tych państwach członkowskich, w których płatności wiążą się – w porównaniu z innymi państwami członkowskimi – ze stosunkowo wysokimi kosztami. Przejściu na SEPA

nie powinien zatem towarzyszyć ogólny wzrost cen dla ogółu użytkowników usług płatniczych, a w szczególności dla konsumentów. Natomiast w przypadku gdy użytkownik usług płatniczych jest konsumentem, należy wspierać zasadę niepobierania wyższych opłat. Komisja będzie nadal monitorowała ewolucję cen w sektorze płatności; wzywa się ją do przedstawiania rocznej analizy w tym zakresie.

(2) Sukces SEPA jest bardzo ważny z gospodarczego i politycznego punktu widzenia. SEPA jest w pełni zgodny ze strategią Europa 2020, która ma na celu stworzenie bardziej inteligentnej gospodarki, w której źródłem dobrobytu są innowacje i bardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów. Zarówno Parlament Europejski w swoich dwóch rezolucjach z dnia 12 marca 2009 r. ⁽⁴⁾ i 10 marca 2010 r. ⁽⁵⁾ w sprawie realizacji SEPA, jak i Rada w swoich konkluzjach przyjętych w dniu 2 grudnia 2009 r., podkreśliły wagę osiągnięcia szybkiej migracji do SEPA.

(3) Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego ⁽⁶⁾ stwarza nowoczesne podstawy prawne umożliwiające stworzenie wewnętrznego rynku płatności, którego podstawowym elementem jest SEPA.

(4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie ⁽⁷⁾ również ustanawia szereg środków ułatwiających pomyślną realizację SEPA, takich jak rozszerzenie zasady jednakowych opłat za transgraniczne polecenia zapłaty oraz zdolność odbiorczą w zakresie poleceń zapłaty.

(5) Wysiłki na rzecz samoregulacji podejmowane przez europejską branżę bankową w ramach inicjatywy SEPA okazały się niewystarczające do przyspieszenia uzgodnionego przejścia do ogólnounijnych schematów poleceń przelewu i poleceń zapłaty zarówno po stronie podaży, jak i popytu. W szczególności nie uwzględniono interesów konsumentów i innych użytkowników w sposób wystarczający i przejrzysty. Należy wysłuchać opinii wszystkich zainteresowanych podmiotów. Ten proces samoregulacji nie podlegał ponadto żadnym odpowiednim mechanizmom zarządzania, co może częściowo wyjaśniać powolne tempo wzrostu zainteresowania po stronie popytu. O ile niedawne ustanowienie Rady SEPA stanowi znaczące usprawnienie zarządzania projektem SEPA, zasadniczo i formalnie zarządzanie wciąż pozostaje w znacznej mierze w rękach Europejskiej Rady ds. Płatności (EPC). Dlatego Komisja powinna

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 25.5.2011, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 218 z 23.7.2011, s. 74.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 lutego 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 28 lutego 2012 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 87 E z 1.4.2010, s. 166.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, p. 43.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 266 z 9.10.2009, s. 11.

dokonać przeglądu ustaleń dotyczących zarządzania całym projektem SEPA przed końcem 2012 r. i w razie konieczności przedstawić odpowiedni wniosek. W przeglądzie tym należy między innymi ocenić skład EPC, interakcję między EPC i całościową strukturą zarządzania, taką jak Rada SEPA, oraz rolę tej całościowej struktury.

- (6) Jedynie szybka i powszechna migracja do ogólnounijnych poleceń przelewu i poleceń zapłaty przyniesie pełne korzyści wynikające ze zintegrowanego rynku płatności, tak aby można było wyeliminować wysokie koszty związane z jednoczesnym wykorzystywaniem instrumentów dotychczasowych oraz instrumentów SEPA. Należy zatem ustanowić przepisy obejmujące wykonywanie wszystkich transakcji poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro w ramach Unii. Jednakże na tym etapie nie powinno się uwzględniać w tych przepisach transakcji kartami płatniczymi, ponieważ wspólne standardy dla płatności kartami w Unii są dopiero opracowywane. Przepisy te nie powinny również obejmować usług przekazu pieniężnego, płatności przetwarzanych wewnętrznie, wysokokwotowych transakcji płatniczych, płatności między dostawcami usług płatniczych na ich własny rachunek oraz płatności przy użyciu telefonu komórkowego lub wszelkich innych urządzeń telekomunikacyjnych, cyfrowych lub informatycznych, gdyż te usługi płatnicze nie są porównywalne z poleceniami przelewu lub poleceniami zapłaty. W przypadku gdy korzysta się z karty płatniczej lub innego urządzenia, takiego jak telefon komórkowy, w celu rozpoczęcia transakcji płatniczej w punkcie sprzedaży albo na odległość, co bezpośrednio skutkuje poleceniem przelewu lub poleceniem zapłaty na rachunek płatniczy określony za pomocą istniejącego krajowego podstawowego numeru rachunku bankowego (BBAN) lub międzynarodowego numeru rachunku bankowego (IBAN), taka transakcja płatnicza powinna być jednak objęta tymi przepisami. Ponadto z uwagi na specyficzne cechy płatności realizowanych w systemach obsługujących płatności wysokokwotowe, a mianowicie ich wysoki priorytet, pilny charakter i głównie wysokie kwoty, nie jest właściwe objęcie takich płatności zakresem niniejszego rozporządzenia. Odstępstwo to nie powinno obejmować bezpośrednich poleceń zapłaty, chyba że płatnik wyraźnie zażądał dokonania płatności w systemie obsługującym płatności wysokokwotowe.
- (7) W chwili obecnej istnieje szereg usług płatniczych, służących głównie do celów płatności w internecie, które również wykorzystują IBAN oraz kod identyfikujący instytucję (BIC) i są oparte na poleceniu przelewu lub poleceniu zapłaty, ale posiadają także dodatkowe cechy. Oczekuje się, że te usługi będą z czasem coraz częściej wykonywane transgranicznie i mogłyby stanowić odpowiedź na zapotrzebowanie konsumentów na innowacyjne, bezpieczne i przystępne cenowo usługi płatnicze. Aby nie zamykać rynku dla tego rodzaju usług, końcowe terminy w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny mieć zastosowanie jedynie do poleceń przelewu lub poleceń zapłaty leżących u podstawy tych transakcji.
- (8) W zdecydowanej większości transakcji płatniczych w Unii można zidentyfikować indywidualny rachunek płatniczy, korzystając jedynie z IBAN, bez dodatkowego podawania BIC. W związku z tym banki w szeregu państw członkowskich już stworzyły katalog, bazę danych lub inne środki techniczne mające na celu zidentyfikowanie BIC, który odpowiada konkretnemu IBAN. BIC wymagany jest w bardzo niewielkiej liczbie pozostałych przypadków. Zobowiązanie wszystkich płatników i odbiorców w całej Unii, aby zawsze podawali BIC obok IBAN w tych nielicznych przypadkach, w których jest to obecnie konieczne, wydaje się nieuzasadnione i nadmiernie obciążające. Podejściem znacznie prostszym dla dostawców usług płatniczych i innych podmiotów byłoby rozwiązywanie i eliminowanie przypadków, w których rachunku płatniczego nie można jednoznacznie zidentyfikować dzięki danemu IBAN. Z tego względu należy opracować niezbędne środki techniczne, aby umożliwić wszystkim użytkownikom jednoznaczną identyfikację rachunku płatniczego za pomocą samego IBAN.
- (9) Aby polecenie przelewu mogło zostać wykonane, rachunek płatniczy odbiorcy musi mieć zdolność odbiorczą. Dlatego też, aby zachęcić do skutecznego wprowadzenia ogólnounijnych usług polecenia przelewu i polecenia zapłaty, należy wprowadzić w całej Unii wymóg posiadania zdolności odbiorczej. W celu zwiększenia przejrzystości właściwe jest ponadto dokonanie w jednym akcie prawnym konsolidacji tego wymogu oraz obowiązku posiadania zdolności odbiorczej na potrzeby poleceń zapłaty, ustanowionego w rozporządzeniu (WE) nr 924/2009. Wszystkie rachunki płatnicze odbiorcy posiadające zdolność odbiorczą wobec krajowego polecenia przelewu powinny mieć również zdolność odbiorczą w ogólnounijnym schemacie polecenia przelewu. Wszystkie rachunki płatnicze płatników posiadające zdolność odbiorczą wobec krajowego polecenia zapłaty powinny mieć również zdolność odbiorczą w ogólnounijnym schemacie polecenia zapłaty. Powinno to mieć zastosowanie niezależnie od tego, czy dostawca usług płatniczych decyduje się na uczestniczenie w danym schemacie polecenia przelewu lub polecenia zapłaty.
- (10) Warunkiem wstępnym konkurencji jest interoperacyjność techniczna. Stworzenie zintegrowanego rynku płatności elektronicznych w euro wymaga, aby przetwarzanie poleceń przelewu i poleceń zapłaty nie było utrudniane przez zasady realizowania transakcji i nie napotykało barier technicznych, takich jak obowiązkowe uczestnictwo w więcej niż jednym systemie realizacji płatności transgranicznych. Polecenia przelewu i polecenia zapłaty powinny być dokonywane w ramach schematu, do którego podstawowych zasad przystąpili dostawcy usług płatniczych stanowiący większość dostawców usług płatniczych w większości państw członkowskich oraz większość dostawców usług płatniczych w Unii, przy czym te podstawowe zasady są takie same zarówno w odniesieniu do transgranicznych, jak i czysto krajowych transakcji polecenia przelewu i polecenia zapłaty. W przypadku gdy istnieje więcej niż jeden system płatności na potrzeby przetwarzania takich płatności, takie systemy płatności powinny być interoperacyjne dzięki zastosowaniu ogólnounijnych i międzynarodowych standardów, tak aby wszyscy użytkownicy i wszyscy dostawcy usług płatniczych mogli korzystać z zalet przejrzystych płatności detalicznych w euro w całej Unii.

- (11) Mając na uwadze szczególne cechy rynku przedsiębiorstw, o ile schematy polecenia przelewu lub polecenia zapłaty między przedsiębiorstwami muszą być zgodne ze wszystkimi innymi przepisami niniejszego rozporządzenia, w tym również mieć takie same zasady dla transakcji transgranicznych i krajowych, wymóg, aby uczestnicy schematu stanowili większość dostawców usług płatniczych w większości państw członkowskich powinien mieć zastosowanie jedynie w takim zakresie, w jakim dostawcy usług płatniczych wykonujący usługi polecenia przelewu lub polecenia zapłaty między przedsiębiorstwami stanowią większość dostawców usług płatniczych w większości państw członkowskich, w których takie usługi są dostępne, oraz stanowią większość dostawców usług płatniczych świadczących takie usługi w Unii.
- (12) Szczególnie istotne jest wskazanie wymogów technicznych jednoznacznie określających cechy, jakie w celu zapewnienia interoperacyjności między systemami płatności muszą spełniać ogólnounijne schematy płatności, które mają zostać opracowane w ramach odpowiednich ustaleń dotyczących zarządzania. Takie wymogi techniczne nie powinny ograniczać elastyczności i innowacji oraz powinny mieć charakter otwarty i neutralny względem potencjalnych nowych rozwiązań i ulepszeń na rynku płatności. Wymogi techniczne powinny być zaprojektowane z uwzględnieniem szczególnych cech poleceń przelewu i poleceń zapłaty, zwłaszcza w odniesieniu do elementów danych zawartych w informacji o płatności.
- (13) Ważne jest podjęcie środków w celu wzmocnienia zaufania użytkowników usług płatniczych do korzystania z takich usług, zwłaszcza w przypadku poleceń zapłaty. Takie środki powinny umożliwić płatnikom zlecenie swoim dostawcom usług płatniczych ograniczenia pobrania z tytułu polecenia zapłaty do określonej kwoty lub określonej częstotliwości oraz sporządzenie specjalnych list pozytywnych i negatywnych odbiorców. W ramach ustanowienia ogólnounijnych schematów poleceń zapłaty właściwe jest, aby konsumenci mogli korzystać z tego rodzaju kontroli. Jednakże dla praktycznego wdrożenia tego rodzaju kontroli nad odbiorcami ważne jest, aby dostawcy usług płatniczych mogli przeprowadzać takie kontrole na podstawie IBAN oraz – w okresie przejściowym i tylko w razie konieczności – BIC lub innego unikatowego identyfikatora wierzyciela określonych odbiorców. Inne odpowiednie prawa użytkowników ustanowiono już w dyrektywie 2007/64/WE i powinny być one w pełni zapewnione.
- (14) Techniczna standaryzacja stanowi podwaliny integracji sieci takich jak unijny rynek płatności. Począwszy od wyznaczonej daty, wszystkie stosowne transakcje powinny być obowiązkowo realizowane przy użyciu standardów opracowanych przez międzynarodowe lub europejskie organy normalizacyjne. W kontekście płatności takimi obowiązkowymi standardami są IBAN, BIC oraz służąca do przekazywania danych i dyspozycji płatniczych norma „ISO 20022 XML”. Stosowanie tych standardów przez wszystkich dostawców usług płatniczych stanowi zatem warunek osiągnięcia pełnej interoperacyjności w całej Unii. W szczególności obowiązkowe stosowanie IBAN i BIC należy w razie potrzeby propagować w państwach członkowskich za pomocą kompleksowych kampanii informacyjnych i innych działań wspierających, tak aby umożliwić sprawne i łatwe przejście na ogólnounijne polecenia przelewu i polecenia zapłaty, zwłaszcza w przypadku konsumentów. Dostawcy usług płatniczych powinni móc uzgadniać – dwustronnie lub wielostronnie – poszerzanie podstawowego alfabetu łańciskiego, aby umożliwić stosowanie regionalnych odmian standardowych informacji SEPA.
- (15) Absolutnie niezbędne jest, by wszystkie podmioty, zwłaszcza obywatele Unii, należycie i terminowo informowano, tak aby były one w pełni przygotowane na zmiany wynikające z SEPA. Kluczowe zainteresowane podmioty, takie jak dostawcy usług publicznych, administracje publiczne i krajowe banki centralne oraz inni użytkownicy dokonujący często regularnych płatności, powinny zatem przeprowadzać specjalne i szeroko zakrojone kampanie informacyjne, proporcjonalne do potrzeb i dostosowane do odbiorców, aby zwiększyć świadomość społeczną i przygotować obywateli do migracji do SEPA. W szczególności trzeba zaznajomić obywateli z kwestią migracji z BBAN na IBAN. Do koordynacji takich kampanii informacyjnych najbardziej nadają się krajowe komitety koordynacyjne SEPA.
- (16) Aby umożliwić przeprowadzenie wspólnego procesu przejścia, mając na uwadze zapewnienie konsumentom przejrzystości i prostoty, właściwe jest określenie jednego terminu migracji, z którego upływem wszystkie transakcje polecenia przelewu i polecenia zapłaty powinny spełniać te wymogi techniczne, przy czym rynek powinien pozostać otwarty na dalszy rozwój i innowacje.
- (17) W okresie przejściowym państwa członkowskie powinny móc zezwalać dostawcom usług publicznych na umożliwienie konsumentom dalszego stosowania BBAN w krajowych transakcjach płatniczych, pod warunkiem zapewnienia interoperacyjności poprzez techniczną i bezpieczną konwersję BBAN na odpowiedni unikatowy identyfikator rachunku płatniczego przez danego dostawcę usług płatniczych. Dostawca usług płatniczych nie powinien pobierać żadnych bezpośrednich ani pośrednich opłat lub innych prowizji związanych z tą usługą.
- (18) Chociaż poziom rozwoju usług poleceń przelewu i poleceń zapłaty jest zróżnicowany w poszczególnych państwach członkowskich, wspólny termin zakończenia odpowiedniego okresu wdrażania, umożliwiający przeprowadzenie wszystkich niezbędnych procesów, przyczyniłby się do skoordynowanej, spójnej i zintegrowanej migracji do SEPA i pomógłby w zapobieżeniu powstania SEPA dwóch prędkości, które wywołałoby większe zamieszanie wśród konsumentów.
- (19) Dostawcy usług płatniczych i użytkownicy usług płatniczych powinni mieć wystarczająco dużo czasu na dostosowanie się do wymogów technicznych. Jednakże okres adaptacyjny nie powinien niepotrzebnie opóźniać korzyści dla konsumentów ani niweczyć wysiłków podejmowanych przez podmioty, które już przeszły na SEPA. W przypadku krajowych i transgranicznych transakcji płatniczych dostawcy usług płatniczych powinni zapewnić swoim klientom detalicznym niezbędne usługi techniczne w celu zapewnienia sprawnego i bezpiecznego przejścia na wymogi techniczne określone w niniejszym rozporządzeniu.

- (20) Ważne jest zapewnienie branży płatności pewności prawa w odniesieniu do modeli działalności dla poleceń zapłaty. Uregulowanie wielostronnych opłat *interchange* za polecenia zapłaty ma istotne znaczenie dla stworzenia neutralnych warunków konkurencji między dostawcami usług płatniczych, a tym samym dla umożliwienia rozwoju jednolitego rynku poleceń zapłaty. Takie opłaty za transakcje, które nie mogą być należycie wykonane, co skutkuje odrzuceniem, odmową, odesłaniem lub odwróceniem transakcji lub obsługą wyjątków (tzw. „R-transakcje”, gdzie litera „R” może oznaczać w języku angielskim „reject”, „refusal”, „return”, „reversal”, „revocation” lub „request for cancellation”), mogłyby pomóc w efektywnej alokacji kosztów w ramach rynku wewnętrznego. Dla stworzenia efektywnego europejskiego rynku poleceń zapłaty korzystne wydaje się zatem wprowadzenie zakazu pobierania wielostronnych opłat *interchange* za pojedyncze transakcje. Opłaty takie powinny być jednak dopuszczalne w przypadku R-transakcji, pod warunkiem że spełniają one określone warunki. Dostawcy usług płatniczych muszą dostarczać konsumentom jasnych i zrozumiałych informacji na temat opłat związanych z R-transakcjami, mając na uwadze przejrzystość i ochronę konsumenta. W każdym przypadku przepisy regulujące R-transakcje pozostają bez uszczerbku dla stosowania art. 101 i 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Ponadto należy zauważyć, że na ogół polecenia zapłaty i płatności kartą mają różne cechy, w szczególności z uwagi na to, że odbiorcy mają większe możliwości zachęcania płatników do korzystania z poleceń zapłaty dzięki umowie zawartej między odbiorcą i płatnikiem, podczas gdy w przypadku płatności kartą nie ma takiej uprzednio zawartej umowy, a transakcja płatnicza jest często działaniem pojedynczym i nieregularnym. Z tego względu przepisy regulujące wielostronne opłaty *interchange* za polecenia zapłaty pozostają bez uszczerbku dla oceny wielostronnych opłat *interchange* za transakcje płatności kartą, w świetle prawa konkurencji Unii. Zakaz przewidziany w niniejszym rozporządzeniu nie obejmuje dodatkowych usług fakultatywnych w przypadku, gdy usługi te zostały jasno i jednoznacznie odróżnione od zasadniczych usług polecenia zapłaty i w przypadku gdy dostawcy usług płatniczych i użytkownicy usług płatniczych mają całkowitą swobodę oferowania takich usług i korzystania z nich. Podlegają one jednak unijnym i krajowym przepisom o ochronie konkurencji.
- (21) W związku z tym należy ograniczyć w czasie możliwość stosowania wielostronnych opłat *interchange* za pojedyncze transakcje w przypadku krajowych i transgranicznych poleceń zapłaty oraz ustanowić warunki ogólne w odniesieniu do stosowania opłat *interchange* za R-transakcje.
- (22) Komisja powinna monitorować poziom opłat za R-transakcje w całej Unii. Z upływem czasu powinno nastąpić zbliżenie opłat za R-transakcje na rynku wewnętrznym, tak aby nie różniły się one w poszczególnych państwach członkowskich w stopniu zagrażającym równym warunkom konkurencji.
- (23) W niektórych państwach członkowskich istnieją pewne dotychczasowe usługi płatnicze, które są poleceniami przelewu lub poleceniami zapłaty, ale posiadają bardzo szczególne funkcje, często ze względów historycznych lub prawnych. Wolumen transakcji przypadających na te usługi jest zazwyczaj bardzo niewielki. Usługi te można więc zaklasyfikować jako produkty niszowe. Okres przejściowy dla tego rodzaju produktów niszowych – wystarczająco długi, aby zminimalizować skutki migracji dla użytkowników usług płatniczych – powinien pomóc obu stronom rynku w skoncentrowaniu się w pierwszym rzędzie na migracji najistotniejszej części poleceń przelewu i poleceń zapłaty, dzięki czemu większość potencjalnych korzyści płynących ze zintegrowanego rynku płatności w Unii urzeczywistniłaby się wcześniej. W niektórych państwach członkowskich istnieją szczególne instrumenty polecenia zapłaty, które w dużej mierze przypominają transakcje przy użyciu kart płatniczych – płatnik w punkcie sprzedaży korzysta z karty, aby zainicjować transakcję płatniczą, ale u podstaw transakcji płatniczej leży polecenie zapłaty. W ramach takich transakcji płatniczych karta jest wykorzystywana jedynie do odczytu w celu ułatwienia elektronicznego wygenerowania upoważnienia, które musi zostać podpisane przez płatnika w punkcie sprzedaży. Chociaż takich usług płatniczych nie można sklasyfikować jako produktu niszowego, istnieje potrzeba zapewnienia okresu przejściowego w odniesieniu do takich usług płatniczych ze względu na znaczny wolumen transakcji. Aby umożliwić zainteresowanym stronom wdrożenie odpowiedniej zamiennej usługi płatniczej opartej o standard SEPA, taki okres przejściowy powinien być wystarczająco długi.
- (24) Dla właściwego funkcjonowania wewnętrznego rynku płatności istotne jest zapewnienie, aby płatnicy tacy jak konsumenci, przedsiębiorstwa lub organy publiczne mogli dokonywać poleceń przelewu na rachunki płatnicze odbiorców prowadzone przez dostawców usług płatniczych znajdujących się w innym państwie członkowskim, którzy mają zdolność odbiorczą zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (25) W celu zagwarantowania sprawnego przejścia na SEPA, autoryzacja dla odbiorcy w ramach stałego polecenia zapłaty ważna w ramach dotychczasowego schematu powinna pozostać ważna po terminie migracji określonym w niniejszym rozporządzeniu. Taka autoryzacja powinna być uznawana za odpowiednik udzielonej dostawcy usług płatniczych płatnika zgody na wykonywanie powtarzających się poleceń zapłaty na rzecz odbiorcy zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w przypadku braku przepisów krajowych dotyczących utrzymania ważności upoważnienia lub umów konsumenckich zmieniających upoważnienia w ramach polecenia zapłaty w celu umożliwienia ich kontynuowania. Prawa konsumenta muszą być jednak chronione, a w przypadku gdy istniejące upoważnienia w ramach polecenia zapłaty przewidują prawa do bezwarunkowego zwrotu kwoty transakcji, należy takie prawa utrzymać.
- (26) Właściwe organy powinny mieć uprawnienia umożliwiające im skuteczne wykonywanie zadań z zakresu monitorowania oraz podejmowanie wszystkich niezbędnych środków, w tym rozpatrywanie skarg, aby zapewnić przestrzeganie niniejszego rozporządzenia przez dostawców usług płatniczych. Ponadto państwa członkowskie powinny zapewnić, aby można było wnosić

- skargi dotyczące użytkowników usług płatniczych, którzy nie przestrzegają niniejszego rozporządzenia, a niniejsze rozporządzenie mogło być egzekwowane w sposób efektywny i skuteczny za pomocą środków administracyjnych lub sądowych. W celu zapewnienia przestrzegania niniejszego rozporządzenia właściwe organy poszczególnych państw członkowskich powinny współpracować ze sobą, a w stosownych przypadkach – z Europejskim Bankiem Centralnym (EBC) i krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich oraz z innymi stosownymi właściwymi organami, takimi jak Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego – EUNB) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010⁽¹⁾, wyznaczonymi na mocy przepisów unijnych lub krajowych mających zastosowanie do dostawców usług płatniczych.
- (27) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia oraz zapewnić, aby były one skuteczne, proporcjonalne i odstraszające oraz aby były stosowane. Sankcje te nie powinny mieć zastosowania do konsumentów.
- (28) Aby zapewnić możliwość dochodzenia praw w przypadku niewłaściwego stosowania niniejszego rozporządzenia lub w przypadku powstania sporów między użytkownikami usług płatniczych i dostawcami usług płatniczych, dotyczących praw i obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie powinny ustanowić odpowiednie i skuteczne pozasądowe procedury wnoszenia skarg i dochodzenia praw. Państwa członkowskie powinny móc postanowić, że procedury te stosuje się jedynie do konsumentów lub jedynie do konsumentów i mikroprzedsiębiorstw.
- (29) Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, EUNB i EBC sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. Sprawozdaniu powinien towarzyszyć, w razie konieczności, wniosek dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia.
- (30) Aby zapewnić aktualizację wymogów technicznych dla poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do tych wymogów technicznych. W deklaracji (nr 39) dotyczącej art. 290 TFUE, załączonej do aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony, uczestnicy konferencji odnotowali wyrażony przez Komisję zamiar dalszego konsultowania się z ekspertami powołanymi przez państwa członkowskie podczas przygotowywania projektów aktów delegowanych w dziedzinie usług finansowych, zgodnie z jej ustaloną praktyką. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne i przejrzyste konsultacje, w tym z EBC i wszystkimi zainteresowanymi podmiotami. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (31) Ponieważ dostawcy usług płatniczych znajdujący się w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro, będą potrzebowali przeprowadzić specjalne prace przygotowawcze poza rynkiem płatności dla ich waluty krajowej, należy umożliwić takim dostawcom usług płatniczych odroczenie stosowania tych wymogów technicznych na określony czas. Państwa członkowskie, których walutą nie jest euro, powinny jednak spełnić wymogi techniczne w celu utworzenia prawdziwego europejskiego obszaru płatności, który wzmocni rynek wewnętrzny.
- (32) W celu zapewnienia szerokiego poparcia dla SEPA istotne znaczenie ma zapewnienie wysokiego poziomu ochrony płatników, w szczególności przy transakcjach polecenia zapłaty. Obecny i jedyny ogólnoeuropejski schemat polecenia zapłaty dla konsumentów opracowany przez EPC przewiduje niekwestionowalne, bezwarunkowe prawo zwrotu kwoty transakcji w odniesieniu do autoryzowanych płatności w okresie ośmiu tygodni od dnia, w którym środki przelano, przy czym to prawo zwrotu kwoty transakcji podlega określonym warunkom na mocy art. 62 i 63 dyrektywy 2007/64/WE. Biorąc pod uwagę aktualną sytuację rynkową i konieczność zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumenta, skutki tych przepisów powinny zostać ocenione w sprawozdaniu, które zgodnie z art. 87 dyrektywy 2007/64/WE Komisja przedstawi, do dnia 1 listopada 2012 r., Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i EBC, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem dotyczącym ich zmiany.
- (33) Przetwarzanie danych osobowych na mocy niniejszego rozporządzenia podlega przepisom dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽²⁾. Migracja do SEPA i wprowadzenie wspólnych standardów i przepisów dla płatności powinny być oparte na przestrzeganiu przepisów krajowych w zakresie ochrony wrażliwych danych osobowych w państwach członkowskich, a także zabezpieczać interesy obywateli Unii.
- (34) Komunikaty finansowe dotyczące płatności i przelewów SEPA nie są objęte zakresem umowy między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki z dnia 28 czerwca 2010 r. w sprawie przetwarzania i przekazywania danych z komunikatów finansowych z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych do celów Programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów⁽³⁾.
- (35) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie wymogów technicznych i handlowych w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro, nie może zostać osiągnięty w stopniu wystarczającym przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na jego skalę i skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości, o której mowa w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽³⁾ Dz.U. L 195 z 27.7.2010, s. 5.

- (36) Zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 924/2009 państwa członkowskie mają znieść krajowe obowiązki sprawozdawcze oparte na danych rozrachunkowych nałożone na dostawców usług płatniczych do celów statystyk bilansu płatniczego związanych z transakcjami płatniczymi ich klientów do 50 000 EUR. Gromadzenie danych statystycznych dotyczących bilansu płatniczego w oparciu o dane rozrachunkowe rozpoczęło się po zakończeniu kontroli wymiany walut i jest jak dotąd głównym źródłem danych obok innych, takich jak bezpośrednie badania, przyczyniając się do uzyskiwania danych statystycznych wysokiej jakości. Od początku lat 90. niektóre państwa członkowskie postanowiły opierać się raczej na informacjach przekazywanych bezpośrednio przez przedsiębiorstwa i gospodarstwa domowe niż na danych przekazywanych przez banki w imieniu ich klientów. Mimo że sprawozdawczość oparta na danych rozrachunkowych jest rozwiązaniem, które w odniesieniu do całego społeczeństwa zmniejsza koszt statystyk bilansu płatniczego, zapewniając jednocześnie wysoką jakość danych statystycznych, utrzymanie takiej sprawozdawczości w niektórych państwach członkowskich może zmniejszyć skuteczność i zwiększyć koszty w ścisłym zakresie płatności transgranicznych. Ponieważ jednym z celów SEPA jest zmniejszenie kosztów płatności transgranicznych, sprawozdawczość dotycząca bilansu płatniczego oparta na danych rozrachunkowych powinna zostać całkowicie zniesiona.
- (37) W celu zwiększenia pewności prawa właściwe jest dostosowanie terminów dotyczących opłat *interchange* określonych w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 924/2009 do przepisów niniejszego rozporządzenia.
- (38) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 924/2009,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

- Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące transakcji poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro w Unii, w przypadku gdy zarówno dostawca usług płatniczych płatnika, jak i dostawca usług płatniczych odbiorcy znajdują się w Unii, lub w przypadku gdy jedyny dostawca usług płatniczych uczestniczący w transakcji płatniczej znajduje się w Unii.
- Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:
 - transakcji płatniczych przeprowadzanych między dostawcami usług płatniczych i w ramach dostawców usług płatniczych, w tym również między ich agentami lub filiami, na ich własny rachunek;
 - transakcji płatniczych przetwarzanych i rozliczanych przez systemy obsługujące płatności wysokokwotowe, z wyłączeniem transakcji polecenia zapłaty, w odniesieniu do których płatnik nie zażądał wyraźnie, aby zrealizowano je w systemie obsługującym płatności wysokokwotowe;
 - transakcji płatniczych przy użyciu karty płatniczej lub podobnego urządzenia, w tym również wypłaty gotówki, chyba że karty płatniczej lub podobnego urządzenia używa się jedynie w celu wygenerowania informacji wymaganej do

bezpośredniego dokonania polecenia przelewu lub polecenia zapłaty na rachunek płatniczy identyfikowany przez BBAN lub IBAN oraz z takiego rachunku płatniczego;

- transakcji płatniczych przy użyciu jakiegokolwiek urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego, jeżeli takie transakcje płatnicze nie skutkują poleceniem przelewu lub poleceniem zapłaty na rachunek płatniczy identyfikowany przez BBAN lub IBAN oraz z takiego rachunku płatniczego;
- transakcji przekazu pieniężnego określonych w art. 4 pkt 13 dyrektywy 2007/64/WE;
- transakcji płatniczych, w których przypadku przekazywany jest pieniądz elektroniczny określony w art. 2 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością⁽¹⁾, chyba że takie transakcje skutkują poleceniem przelewu lub poleceniem zapłaty na rachunek płatniczy identyfikowany przez BBAN lub IBAN oraz z takiego rachunku płatniczego.

3. W przypadku gdy schematy płatnicze są oparte na transakcjach płatniczych w postaci poleceń przelewu lub poleceń zapłaty, ale wykazują dodatkowe cechy fakultatywne lub obejmują usługi fakultatywne, niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie jedynie do poleceń przelewu lub poleceń zapłaty leżących u podstawy takich transakcji.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- „polecenie przelewu” oznacza krajową lub transgraniczną usługę płatniczą polegającą na uznaniu rachunku płatniczego odbiorcy, w przypadku gdy transakcja płatnicza lub seria transakcji płatniczych z rachunku płatniczego płatnika są dokonywane przez dostawcę usług płatniczych prowadzącego rachunek płatniczy płatnika, na podstawie dyspozycji udzielonych przez płatnika;
- „polecenie zapłaty” oznacza krajową lub transgraniczną usługę płatniczą polegającą na obciążeniu rachunku płatniczego płatnika, w przypadku gdy transakcja płatnicza została zainicjowana przez odbiorcę na podstawie zgody udzielonej przez płatnika;
- „płatnik” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest posiadaczem rachunku płatniczego i która składa zlecenie płatnicze z tego rachunku płatniczego, lub – w przypadku braku rachunku płatniczego płatnika – osobę fizyczną lub prawną, która składa zlecenie płatnicze na rachunek płatniczy odbiorcy;
- „odbiorca” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest posiadaczem rachunku płatniczego i która jest zamierzonym odbiorcą środków stanowiących przedmiot transakcji płatniczej;
- „rachunek płatniczy” oznacza rachunek prowadzony w imieniu jednego lub większej liczby użytkowników usług płatniczych, który jest wykorzystywany do wykonywania transakcji płatniczych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7.

- 6) „system płatności” oznacza system transferu środków oparty na formalnych i znormalizowanych regułach i wspólnych przepisach dotyczących przetwarzania, rozliczeń lub rozrachunku transakcji płatniczych;
- 7) „schemat płatności” oznacza jednolity zbiór zasad, praktyk, standardów lub wytycznych wdrożeniowych uzgodnionych przez dostawców usług płatniczych w odniesieniu do wykonywania płatności w całej Unii i w państwach członkowskich, który jest odrębny od wszelkiej infrastruktury lub wszelkich systemów płatności, które umożliwiają jego stosowanie;
- 8) „dostawca usług płatniczych” oznacza dostawcę usług płatniczych mieszczącego się w którejkolwiek z kategorii, o których mowa w art. 1 ust. 1 dyrektywy 2007/64/WE, oraz osoby fizyczne lub prawne, o których mowa w art. 26 dyrektywy 2007/64/WE, jednak z wyłączeniem podmiotów wymienionych w art. 2 dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe⁽¹⁾, korzystających z wyłączenia na mocy art. 2 ust. 3 dyrektywy 2007/64/WE;
- 9) „użytkownik usług płatniczych” oznacza osobę fizyczną lub prawną korzystającą z usług płatniczych w charakterze płatnika lub odbiorcy;
- 10) „transakcja płatnicza” oznacza działanie zainicjowane przez płatnika lub odbiorcę transferowanych środków pomiędzy rachunkami płatniczymi w Unii, niezależnie od rodzaju leżących u ich podstaw zobowiązań między płatnikiem a odbiorcą;
- 11) „zlecenie płatnicze” oznacza dyspozycję płatnika lub odbiorcy dla jego dostawcy usług płatniczych z żądaniem wykonania transakcji płatniczej;
- 12) „opłata interchange” oznacza opłatę za transakcje polecenia zapłaty uiszczaną pomiędzy dostawcą usług płatniczych płatnika i dostawcą usług płatniczych odbiorcy płatności;
- 13) „wielostronna opłata interchange” oznacza wielostronną opłatę interchange, która jest przedmiotem umowy między co najmniej dwoma dostawcami usług płatniczych;
- 14) „BBAN” oznacza numer identyfikacyjny rachunku płatniczego, który jednoznacznie wskazuje indywidualny rachunek płatniczy u dostawcy usług płatniczych w państwie członkowskim i który może być stosowany wyłącznie w krajowych transakcjach płatniczych, przy czym ten sam rachunek płatniczy jest identyfikowany przy pomocy IBAN na potrzeby transgranicznych transakcji płatniczych;
- 15) „IBAN” oznacza międzynarodowy numer identyfikacyjny rachunku płatniczego, który jednoznacznie wskazuje indywidualny rachunek płatniczy w państwie członkowskim i którego elementy są określone w normie Międzynarodowej Organizacji Normalizacyjnej (ISO);
- 16) „BIC” oznacza kod identyfikacyjny instytucji, który jednoznacznie wskazuje dostawcę usług płatniczych i którego elementy są określone w normie ISO;
- 17) „norma ISO 20022 XML” oznacza ustanowioną przez ISO normę formułowania elektronicznych komunikatów finansowych, obejmującą fizyczne przedstawienie transakcji płatniczych w składni XML, zgodnie z zasadami realizowania transakcji oraz wytycznymi wdrożeniowymi w zakresie ogólnounijnych schematów w zakresie transakcji płatniczych wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia;
- 18) „system płatności wysokokwotowych” oznacza systemy płatności, których głównym przeznaczeniem jest przetwarzanie, rozliczanie lub rozrachunek pojedynczych transakcji płatniczych o wysokim priorytecie, pilnych i przede wszystkim o dużej wartości;
- 19) „data rozrachunku” oznacza datę wypełnienia obowiązków związanych z transferem środków pomiędzy dostawcą usług płatniczych płatnika a dostawcą usług płatniczych odbiorcy;
- 20) „pobranie” oznacza część transakcji polecenia zapłaty rozpoczynającą się wraz z zainicjowaniem transakcji przez odbiorcę i trwającą do jej zakończenia poprzez zwykłe obciążenie rachunku płatniczego płatnika;
- 21) „upoważnienie” oznacza wyrażenie zgody i autoryzację ze strony płatnika udzieloną odbiorcy i (bezpośrednio lub pośrednio za pośrednictwem odbiorcy) dostawcy usług płatniczych odbiorcy w celu umożliwienia odbiorcy zainicjowania pobrania środków ze wskazanego rachunku płatniczego płatnika oraz w celu umożliwienia dostawcy usług płatniczych odbiorcy wykonania takich dyspozycji;
- 22) „system płatności detalicznych” oznacza system płatności niebędący systemem płatności wysokokwotowych, którego głównym przeznaczeniem jest przetwarzanie, rozliczanie lub rozrachunek poleceń przelewu lub poleceń zapłaty, które podczas przesyłania są na ogół ze sobą łączone, i które przede wszystkim są małej wartości i mają niski priorytet;
- 23) „mikroprzedsiębiorstwo” oznacza przedsiębiorstwo, które w chwili zawarcia umowy o usługę płatniczą jest przedsiębiorstwem określonym w art. 1 i art. 2 ust. 1 i 3 załącznika do zalecenia Komisji 2003/361/WE⁽²⁾;
- 24) „konsument” oznacza w umowach o usługę płatniczą osobę fizyczną działającą w celach innych niż działalność handlowa, gospodarcza lub zawodowa;
- 25) „R-transakcja” oznacza transakcję płatniczą, która nie może być właściwie wykonana przez dostawcę usług płatniczych lub która skutkuje obsługą wyjątków, między innymi z powodu braku środków, odwołania, błędnej kwoty lub błędnej daty, braku upoważnienia lub niewłaściwego lub zamkniętego rachunku;
- 26) „płatność transgraniczna” oznacza transakcję płatniczą zainicjowaną przez płatnika lub odbiorcę, w przypadku gdy dostawca usług płatniczych płatnika i dostawca usług płatniczych odbiorcy znajdują się w różnych państwach członkowskich;
- 27) „płatność krajowa” oznacza transakcję płatniczą zainicjowaną przez płatnika lub odbiorcę, w przypadku gdy dostawca usług płatniczych płatnika i dostawca usług płatniczych odbiorcy znajdują się w tym samym państwie członkowskim;

⁽¹⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36.

28) „podmiot powiązany” oznacza osobę fizyczną lub prawną, w której imieniu płatnik dokonuje płatności lub odbiorca otrzymuje płatność.

Artykuł 3

Zdolność odbiorcza

1. Dostawca usług płatniczych odbiorcy, który ma zdolność odbiorczą dla krajowej transakcji polecenia przelewu w ramach schematu płatności, musi mieć również zdolność odbiorczą, zgodnie z zasadami unijnego schematu płatności, dla transakcji polecenia przelewu zainicjowanych przez płatnika za pośrednictwem dostawcy usług płatniczych znajdującego się w którymkolwiek państwie członkowskim.

2. Dostawca usług płatniczych płatnika, który ma zdolność odbiorczą dla krajowej transakcji polecenia zapłaty w ramach schematu płatności, musi mieć również zdolność odbiorczą, zgodnie z zasadami unijnego schematu płatności, dla transakcji polecenia zapłaty zainicjowanych przez odbiorcę za pośrednictwem dostawcy usług płatniczych znajdującego się w którymkolwiek państwie członkowskim.

3. Ust. 2 ma zastosowanie jedynie do poleceń zapłaty, które są dostępne dla konsumentów jako płatników w ramach schematu płatności.

Artykuł 4

Interoperacyjność

1. Schematy płatnicze, jakie mają być stosowane przez dostawców usług płatniczych w celu realizacji poleceń przelewu i poleceń zapłaty muszą spełniać następujące warunki:

- a) ich zasady są takie same w odniesieniu do krajowych i transgranicznych transakcji poleceń przelewu w Unii, jak również krajowych i transgranicznych transakcji poleceń zapłaty w Unii; oraz
- b) uczestnicy schematu płatniczego stanowią większość dostawców usług płatniczych z większości państw członkowskich oraz stanowią większość dostawców usług płatniczych w Unii, uwzględniając jedynie dostawców usług płatniczych, którzy realizują odpowiednio polecenia przelewu lub polecenia zapłaty.

Do celów akapitu pierwszego lit. b), w przypadku gdy ani płatnik, ani odbiorca nie są konsumentami, uwzględnia się jedynie państwa członkowskie, w których takie usługi są udostępniane przez dostawców usług płatniczych, i jedynie dostawców usług płatniczych świadczących takie usługi.

2. Operator lub, w przypadku braku formalnego operatora, uczestnicy systemu płatności detalicznych w Unii zapewniają, aby ich system płatności wykazywał techniczną interoperacyjność z innymi systemami płatności detalicznych w Unii, poprzez stosowanie standardów opracowanych przez międzynarodowe lub europejskie organy normalizacyjne. Ponadto nie mogą oni przyjmować zasad realizowania transakcji, które ograniczają interoperacyjność z innymi systemami płatności detalicznych w Unii. Systemy płatności wyznaczone na podstawie dyrektywy 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach

płatności i rozrachunku papierów wartościowych⁽¹⁾ mają jedynie obowiązek zapewnienia technicznej interoperacyjności z innymi systemami płatności wyznaczonymi na podstawie tej samej dyrektywy.

3. Przetwarzanie poleceń przelewu i poleceń zapłaty nie może być utrudniane przez bariery techniczne.

4. Właściciel schematu płatności lub, w przypadku braku formalnego właściciela systemu płatności, wiodący uczestnik nowego systemu płatności detalicznych, którego uczestnicy znajdują się w co najmniej ośmiu państwach członkowskich, może zwrócić się do właściwych organów w państwie członkowskim, w którym znajduje się właściciel schematu płatności lub wiodący uczestnik, z wnioskiem o tymczasowe zwolnienie ze stosowania warunków określonych w ust. 1 akapit pierwszy lit. b). Te właściwe organy mogą, po konsultacji z właściwymi organami w innym państwie członkowskim, w którym nowy schemat płatności ma uczestnika, z Komisją i EBC, udzielić takiego zwolnienia na okres nieprzekraczający trzech lat. Te właściwe organy opierają swoją decyzję na potencjale przekształcenia nowego schematu płatności w pełnowymiarowy ogólnoeuropejski schemat płatności oraz na jego wkładzie w poprawę konkurencyjności lub propagowanie innowacji.

5. Z wyłączeniem usług płatniczych, korzystających ze zwolnienia na mocy art. 16 ust. 4, niniejszy artykuł staje się skuteczny najpóźniej w dniu 1 lutego 2014 r.

Artykuł 5

Wymogi dotyczące transakcji poleceń przelewu i poleceń zapłaty

1. Dostawcy usług płatniczych realizują transakcje polecenia przelewu i polecenia zapłaty zgodnie z następującymi wymogami:

- a) muszą oni stosować identyfikator rachunku płatniczego określony w pkt 1 lit. a) załącznika w celu identyfikacji rachunków płatniczych, niezależnie od tego gdzie znajduje się dany dostawca usług płatniczych;
- b) muszą oni stosować formaty komunikatów określone w pkt 1 lit. b) załącznika przy przekazywaniu transakcji płatniczych do innego dostawcy usług płatniczych lub za pośrednictwem systemu płatności detalicznych;
- c) muszą oni zapewnić, aby użytkownicy usług płatniczych stosowali identyfikator rachunku płatniczego określony w pkt 1 lit. a) załącznika w celu identyfikacji rachunków płatniczych, niezależnie od tego, czy dostawca usług płatniczych płatnika i dostawca usług płatniczych odbiorcy, lub jedyny dostawca usług płatniczych w transakcji płatniczej, znajdują się w tym samym państwie członkowskim czy w różnych państwach członkowskich;
- d) muszą oni zapewnić, aby w przypadku gdy użytkownik usług płatniczych, który nie jest konsumentem ani mikroprzedsiębiorstwem, zainicjuje lub otrzyma indywidualne polecenie przelewu lub indywidualne polecenie zapłaty, które nie są przesyłane indywidualnie, ale łączone ze sobą na potrzeby przekazu, stosowano formaty komunikatów określone w pkt 1 lit. b) załącznika.

⁽¹⁾ Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45.

Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego lit. b) dostawcy usług płatniczych, na specjalne żądanie użytkownika usług płatniczych, stosują formaty komunikatów określone w pkt 1 lit. b) załącznika w odniesieniu do tego użytkownika usług płatniczych.

2. Dostawcy usług płatniczych realizują polecenia przelewu zgodnie z następującymi wymogami, z zastrzeżeniem wszelkich obowiązków ustanowionych w prawie krajowym wdrażającym dyrektywę 95/46/WE:

- a) dostawca usług płatniczych płatnika musi zapewnić, aby płatnik przekazał elementy danych określone w pkt 2 lit. a) załącznika;
- b) dostawca usług płatniczych płatnika musi przekazać elementy danych określone w pkt 2 lit. b) załącznika dostawcy usług płatniczych odbiorcy;
- c) dostawca usług płatniczych odbiorcy musi przekazać lub udostępnić odbiorcy elementy danych określone w pkt 2 lit. d) załącznika.

3. Dostawcy usług płatniczych realizują polecenia zapłaty zgodnie z następującymi wymogami, z zastrzeżeniem wszelkich obowiązków ustanowionych w prawie krajowym wdrażającym dyrektywę 95/46/WE:

- a) dostawca usług płatniczych odbiorcy musi zapewnić, aby:
 - (i) odbiorca przekazał elementy danych określone w pkt 3 lit. a) załącznika wraz z pierwszym poleceniem zapłaty i jednorazowym poleceniem zapłaty oraz przy każdej następnej transakcji płatniczej,
 - (ii) płatnik udzielił zgody zarówno odbiorcy, jak i dostawcy usług płatniczych płatnika (bezpośrednio lub pośrednio za pośrednictwem odbiorcy), upoważnienia, wraz z późniejszymi zmianami lub unieważnieniem, były przechowywane przez odbiorcę lub przez podmiot trzeci w imieniu odbiorcy, a odbiorca był informowany o niniejszym obowiązku przez swojego dostawcę usług płatniczych zgodnie z art. 41 i 42 dyrektywy 2007/64/WE;
- b) dostawca usług płatniczych odbiorcy musi przekazać elementy danych określone w pkt 3 lit. b) załącznika dostawcy usług płatniczych płatnika;
- c) dostawca usług płatniczych płatnika musi przekazać lub udostępnić płatnikowi elementy danych określone w pkt 3 lit. c) załącznika;
- d) płatnik musi mieć prawo zlecić swojemu dostawcy usług płatniczych:
 - (i) ograniczenie pobrania z tytułu polecenia zapłaty do określonej kwoty lub określonej częstotliwości lub obu takich pułapów;
 - (ii) w przypadku gdy upoważnienie w ramach schematu płatniczego nie przewiduje prawa do zwrotu kwoty transakcji, skontrolowanie każdej transakcji polecenia zapłaty oraz sprawdzenie, czy kwota i częstotliwość przedłożonej transakcji polecenia zapłaty odpowiada kwocie i częstotliwości uzgodnionej w upoważnieniu, przed obciążeniem ich rachunku płatniczego, w oparciu o informacje dotyczące upoważnienia;

- (iii) zablokowanie wszelkich poleceń zapłaty z rachunku płatniczego płatnika lub zablokowanie wszelkich poleceń zapłaty zainicjowanych przez jednego lub większą liczbę określonych odbiorców lub dopuszczenie jedynie poleceń zapłaty zainicjowanych przez jednego lub większą liczbę określonych odbiorców.

W przypadku gdy ani płatnik, ani odbiorca nie są konsumentami, dostawcy usług płatniczych nie są zobowiązani do przestrzegania lit. d) ppkt (i), (ii) lub (iii).

Dostawca usług płatniczych płatnika informuje go o prawach, o których mowa w lit. d), zgodnie z art. 41 i 42 dyrektywy 2007/64/WE.

Przy pierwszej transakcji polecenia zapłaty lub przy jednorazowej transakcji polecenia zapłaty oraz przy każdej następnej transakcji polecenia zapłaty odbiorca przekazuje swojemu dostawcy usług płatniczych informacje dotyczące upoważnienia, a dostawca usług płatniczych odbiorcy przekazuje dostawcy usług płatniczych płatnika te informacje dotyczące upoważnienia przy każdej transakcji polecenia zapłaty.

4. Oprócz wymogów, o których mowa w ust. 1, odbiorca akceptujący polecenia przelewu podaje swoim płatnikom swój identyfikator rachunku płatniczego określony w pkt 1 lit. a) załącznika oraz – do dnia 1 lutego 2014 r. dla krajowych transakcji płatniczych i do dnia 1 lutego 2016 r. dla transgranicznych transakcji płatniczych, ale tylko, gdy jest to konieczne – BIC swojego dostawcy usług płatniczych, gdy zażądano dokonania polecenia przelewu.

5. Przed pierwszą transakcją polecenia zapłaty płatnik podaje swój identyfikator rachunku płatniczego określony w pkt 1 lit. a) załącznika. Płatnik podaje BIC dostawcy usług płatniczych płatnika – ale tylko, gdy jest to konieczne – do dnia 1 lutego 2014 r. dla krajowych transakcji płatniczych i do dnia 1 lutego 2016 r. dla transgranicznych transakcji płatniczych.

6. W przypadku gdy umowa ramowa między płatnikiem a dostawcą usług płatniczych płatnika nie przewiduje prawa do zwrotu kwoty transakcji, dostawca usług płatniczych płatnika kontroluje przed obciążeniem rachunku płatniczego płatnika, bez uszczerbku dla ust. 3 lit. a) ppkt (ii), każdą transakcję polecenia zapłaty, aby sprawdzić, czy kwota przedłożonej transakcji polecenia zapłaty odpowiada kwocie i częstotliwości uzgodnionej w upoważnieniu, w oparciu o informacje dotyczące upoważnienia.

7. Po dniu 1 lutego 2014 r. dla krajowych transakcji płatniczych oraz po dniu 1 lutego 2016 r. dla transgranicznych transakcji płatniczych dostawcy usług płatniczych nie mogą wymagać od użytkowników usług płatniczych podawania BIC dostawcy usług płatniczych płatnika lub dostawcy usług płatniczych odbiorcy.

8. Dostawca usług płatniczych płatnika i dostawca usług płatniczych odbiorcy nie mogą nakładać dodatkowych opłat ani innych prowizji w związku z procesem odczytu, który automatycznie generuje upoważnienie dotyczące transakcji płatności zainicjowanych za pośrednictwem lub za pomocą karty płatniczej w punkcie sprzedaży, które skutkują poleceniem zapłaty.

Artykuł 6

Daty końcowe

1. Najpóźniej w dniu 1 lutego 2014 r. polecenia przelewu są realizowane zgodnie z wymogami technicznymi określonymi w art. 5 ust. 1, 2 i 4 oraz pkt 1 i 2 załącznika.
2. Najpóźniej w dniu 1 lutego 2014 r. polecenia zapłaty są realizowane zgodnie z art. 8 ust. 2 i 3 oraz wymogami określonymi w art. 5 ust. 1, 3, 5, 6 i 8 oraz pkt 1 i 3 załącznika.
3. Bez uszczerbku dla art. 3, polecenia zapłaty są realizowane zgodnie z wymogami określonymi w art. 8 ust. 1 najpóźniej w dniu 1 lutego 2017 r. dla płatności krajowych oraz najpóźniej w dniu 1 listopada 2012 r. dla płatności transgranicznych.
4. Dla krajowych transakcji płatności państwo członkowskie lub, za zgodą odnośnego państwa członkowskiego, dostawcy usług płatniczych państwa członkowskiego mogą – po uwzględnieniu i ocenie stanu przygotowań oraz gotowości swoich obywateli – określić terminy wcześniejsze od terminów, o których mowa w ust. 1 i 2.

Artykuł 7

Ważność upoważnień i prawo do zwrotu kwoty transakcji

1. Ważna autoryzacja dla odbiorcy w ramach powtarzającego się polecenia zapłaty w ramach dotychczasowego schematu sprzed dnia 1 lutego 2014 r. pozostaje ważna po tym dniu i jest uznawana za udzieloną dostawcy usług płatniczych płatnika zgodę na wykonywanie powtarzających się poleceń zapłaty pobieranych przez tego odbiorcę zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w przypadku braku przepisów krajowych lub umów konsumenckich przedłużających ważność upoważnień polecenia zapłaty.
2. Upoważnienia, o których mowa w ust. 1, pozwalają na bezwarunkowy zwrot kwoty transakcji oraz zwrot kwoty transakcji do daty dokonania zwracanej płatności, w przypadku gdy taki zwrot kwoty transakcji został przewidziany w ramach istniejącego upoważnienia.

Artykuł 8

Oplaty interchange od transakcji polecenia zapłaty

1. Bez uszczerbku dla ust. 2, do transakcji polecenia zapłaty nie mają zastosowania ani wielostronna opłata *interchange* za pojedynczą transakcję polecenia zapłaty, ani inne uzgodnione opłaty o równoważnym celu lub skutku.
2. W przypadku R-transakcji może być stosowana wielostronna opłata *interchange*, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:
 - a) umowa służy skutecznemu przypisaniu kosztów dostawcy usług płatniczych, który zainicjował R-transakcję lub którego użytkownik usług płatniczych zainicjował taką transakcję, w zależności od przypadku, przy jednoczesnym uwzględnieniu kosztów transakcji, oraz zapewnienia, aby płatnik nie został automatycznie obciążony, a dostawca usług płatniczych nie mógł obciążać użytkowników usług płatniczych

w odniesieniu do opłat za danego rodzaju R-transakcje, które przekraczają koszty poniesione przez dostawcę usług płatniczych w związku z takimi transakcjami;

- b) opłaty za R-transakcje opierają się ściśle na kosztach;
- c) wysokość opłat nie przekracza rzeczywistych kosztów obsługi R-transakcji przez najbardziej efektywnego pod względem kosztów porównywalnego dostawcę usług płatniczych, który pod względem wolumenu transakcji i charakteru usług jest reprezentatywną stroną umowy;
- d) stosowanie opłat zgodnie z lit. a), b) i c) zapobiega nakładaniu przez dostawcę usług płatniczych na ich użytkowników usług płatniczych dodatkowych opłat związanych z kosztami, które są pokryte przez te opłaty *interchange*;
- e) nie istnieje praktyczna i ekonomicznie opłacalna alternatywa dla umowy, która umożliwiałaby równie skuteczną lub bardziej skuteczną obsługę R-transakcji przy takich samych lub niższych kosztach dla konsumentów.

Do celów akapitu pierwszego, przy obliczaniu opłat za R-transakcje uwzględnia się jedynie te kategorie kosztów, które są bezpośrednio i jednoznacznie powiązane z obsługą R-transakcji. Koszty te są dokładnie określone. Rozbicie łącznych kosztów, w tym odrębne określenie każdego z ich elementów, stanowi przedmiot umowy, aby umożliwić łatwą kontrolę i monitorowanie.

3. Ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do umów jednostronnych dostawcy usług płatniczych i do umów dwustronnych między dostawcami usług płatniczych o celu lub skutku równoważnym z umową wielostronną.

Artykuł 9

Dostępność płatności

1. Płatnik wykonujący polecenie przelewu na rzecz odbiorcy posiadającego rachunek płatniczy znajdujący się w Unii nie podaje nazwy państwa członkowskiego, w którym ma się znajdować ten rachunek płatniczy, pod warunkiem że rachunek płatniczy posiada zdolność odbiorczą zgodnie z art. 3.
2. Odbiorca przyjmujący polecenie przelewu lub stosujący polecenie zapłaty celem pobrania środków od płatnika posiadającego rachunek płatniczy znajdujący się w Unii nie podaje nazwy państwa członkowskiego, w którym ma się znajdować ten rachunek płatniczy, pod warunkiem że rachunek płatniczy posiada zdolność odbiorczą zgodnie z art. 3.

Artykuł 10

Właściwe organy

1. Państwa członkowskie wyznaczają jako właściwe organy odpowiedzialne za zapewnienie przestrzegania niniejszego rozporządzenia organy publiczne, podmioty uznane przez prawo krajowe lub organy publiczne wyraźnie upoważnione w tym celu na mocy prawa krajowego, w tym również krajowe banki centralne. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć istniejące już organy do działania w charakterze właściwych organów.

2. Państwa członkowskie powiadają Komisję do dnia 1 lutego 2013 r. o właściwych organach wyznaczonych na mocy ust. 1. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadają Komisję i Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego – EUNB) o wszelkich późniejszych zmianach dotyczących tych organów.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy, o których mowa w ust. 1, miały wszelkie uprawnienia niezbędne do wykonywania ich obowiązków. W przypadku gdy w państwie członkowskim kwestie objęte przepisami niniejszego rozporządzenia wchodzą w zakres kompetencji więcej niż jednego właściwego organu, państwo członkowskie zapewnia ścisłą współpracę między tymi organami, tak aby skutecznie wywiązywały się z nałożonych na nie obowiązków.

4. Właściwe organy skutecznie monitorują przestrzeganie niniejszego rozporządzenia przez dostawców usług płatniczych oraz podejmują wszelkie działania niezbędne do zapewnienia tego przestrzegania. Organy te współpracują ze sobą zgodnie z art. 24 dyrektywy 2007/64/WE oraz art. 31 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 11

Sankcje

1. Państwa członkowskie ustanawiają do dnia 1 lutego 2013 r. przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wdrożenia. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie powiadają Komisję o tych przepisach i środkach do dnia 1 sierpnia 2013 r. oraz powiadają ją niezwłocznie o każdej późniejszej zmianie, która ich dotyczy.

2. Sankcji, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się do konsumentów.

Artykuł 12

Pozasądowe procedury wnoszenia skarg i procedury dochodzenia praw

1. Państwa członkowskie ustanawiają odpowiednie i skuteczne pozasądowe procedury wnoszenia skarg i procedury dochodzenia praw regulujące rozstrzyganie sporów między użytkownikami usług płatniczych a dostawcami usług płatniczych w odniesieniu do sporów związanych z prawami i obowiązkami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie wyznaczają w tym celu istniejące organy lub, w stosownych przypadkach, ustanawiają nowe organy.

2. Państwa członkowskie powiadają Komisję o organach, o których mowa w ust. 1, do dnia 1 lutego 2013 r. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadają Komisję o każdej późniejszej zmianie dotyczącej tych organów.

3. Państwa członkowskie mogą postanowić, że niniejszy artykuł ma zastosowanie jedynie do użytkowników usług płatniczych, którzy są konsumentami, lub wyłącznie do tych użytkowników usług płatniczych, którzy są konsumentami i mikroprzedsiębiorstwami. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich takich środkach do dnia 1 sierpnia 2013 r.

Artykuł 13

Przekazanie uprawnień

Komisji powierza się uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 14, w celu zmiany załącznika, aby uwzględnić postęp techniczny i sytuację na rynku.

Artykuł 14

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 13, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 31 marca 2012 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż pięć miesięcy przed końcem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 13, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 13 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 15

Przegląd

Do dnia 1 lutego 2017 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, EBC i EUNB sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia, w stosownych przypadkach wraz z odpowiednim wnioskiem ustawodawczym.

Artykuł 16

Przepisy przejściowe

1. W drodze odstępstwa od art. 6 ust. 1 i 2, państwa członkowskie mogą zezwalać dostawcom usług płatniczych, do dnia 1 lutego 2016 r., na świadczenie usług w zakresie konwersji w odniesieniu do krajowych transakcji płatniczych, umożliwiając użytkownikom usług płatniczych, którzy są konsumentami, dalsze korzystanie z BBAN zamiast identyfikatora rachunku płatniczego określonego w pkt 1 lit. a) załącznika,

pod warunkiem że zostanie zapewniona interoperacyjność poprzez techniczną i bezpieczną konwersję BBAN płatnika i odbiorcy w identyfikator rachunku płatniczego określony w pkt 1 lit. a) załącznika. Ten identyfikator rachunku płatniczego dostarcza się inicjującemu transakcję użytkownikowi usług płatniczych, w stosownych przypadkach przed wykonaniem płatności. W takich przypadkach dostawcy usług płatniczych nie pobierają od użytkownika usług płatniczych dodatkowych opłat lub innych prowizji związanych bezpośrednio lub pośrednio z usługami w zakresie konwersji.

2. Dostawcy usług płatniczych oferujący usługi płatnicze w euro i znajdujący się w państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, oferując usługi płatnicze w euro muszą spełnić wymogi art. 3 do dnia 31 października 2016 r. Jeżeli jednak euro zostanie wprowadzone jako waluta w którymkolwiek z tych państw członkowskich przed dniem 31 października 2015 r., dostawcy usług płatniczych znajdujący się w tym państwie członkowskim muszą spełnić wymogi art. 3 w terminie jednego roku od dnia wejścia tego państwa członkowskiego do strefy euro.

3. Państwa członkowskie mogą zezwalać swoim właściwym organom na zwolnienie ze wszystkich lub niektórych wymogów, o których mowa w art. 6 ust. 1 i 2, w odniesieniu do transakcji polecenia przelewu lub polecenia zapłaty, których łączny udział w rynku, zgodnie z oficjalnymi statystykami płatniczymi publikowanymi corocznie przez EBC, nie przekracza 10 % całkowitej liczby transakcji polecenia przelewu lub polecenia zapłaty w danym państwie członkowskim, do dnia 1 lutego 2016 r.

4. Państwa członkowskie mogą zezwalać swoim właściwym organom na zwolnienie ze wszystkich lub niektórych wymogów, o których mowa w art. 6 ust. 1 i 2, w odniesieniu do transakcji płatniczych przeprowadzanych przy pomocy karty płatniczej w punkcie sprzedaży, które skutkują poleceniem zapłaty na rachunek płatniczy identyfikowany przez BBAN lub IBAN lub poleceniem zapłaty z takiego rachunku, do dnia 1 lutego 2016 r.

5. W drodze odstępstwa od art. 6 ust. 1 i 2 państwa członkowskie mogą zezwalać swoim właściwym organom, do dnia 1 lutego 2016 r., na zwolnienie z obowiązku używania formatu komunikatów określonego w pkt 1 lit. b) załącznika, określonego w art. 5 ust. 1 lit. d), w przypadku użytkowników usług płatniczych, którzy inicjują lub odbierają pojedyncze polecenia przelewu lub polecenia zapłaty, które są łączone na potrzeby przekazu. Niezależnie od możliwości zwolnienia, dostawcy usług płatniczych muszą spełnić wymogi określone w art. 5 ust. 1 lit. d), w przypadku gdy użytkownik usług płatniczych zażąda takiej usługi.

6. W drodze odstępstwa od art. 6 ust. 1 i 2, państwa członkowskie mogą odroczyć do dnia 1 lutego 2016 r. termin spełnienia wymogów dotyczących przekazywania BIC dla krajowych transakcji płatniczych, o których mowa w art. 5 ust. 4, 5 i 7.

7. W przypadku gdy państwo członkowskie zamierza skorzystać z odstępstwa przewidzianego w ust. 1, 3, 4, 5 lub 6, powiadamia o tym odpowiednio Komisję do dnia 1 lutego

2013 r., a następnie zezwala właściwym organom na zwolnienie odpowiednio z części lub ze wszystkich wymogów określonych w art. 5, art. 6 ust. 1 i 2 oraz w załączniku, w przypadku odnośnych transakcji płatniczych, o czym mowa w odpowiednich ustępach lub akapitach, przez okres nieprzekraczający okresu obowiązywania takiego odstępstwa. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o transakcjach płatniczych objętych odstępstwem oraz o wszelkich późniejszych zmianach.

8. Dostawcy usług płatniczych znajdujący się w państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, oraz użytkownicy usług płatniczych korzystający z usług płatniczych w takim państwie członkowskim, muszą do dnia 31 października 2016 r. spełnić wymogi określone w art. 4 i 5. Operatorzy systemów płatności detalicznych w państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, muszą spełnić wymogi art. 4 ust. 2 do dnia 31 października 2016 r.

Jeśli jednak do dnia 31 października 2015 r. euro zostanie wprowadzone jako waluta w danym państwie członkowskim, dostawcy usług płatniczych lub, w stosownych przypadkach, podmioty systemów płatności detalicznych znajdujące się w tym państwie członkowskim oraz użytkownicy usług płatniczych korzystający z usług płatniczych w tym państwie członkowskim muszą spełniać odpowiednie wymogi w terminie jednego roku od dnia wejścia danego państwa członkowskiego do strefy euro, jednak nie wcześniej niż w odpowiednich terminach określonych dla państw członkowskich, których walutą w dniu 31 marca 2012 r. jest euro.

Artykuł 17

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 924/2009

W rozporządzeniu (WE) nr 924/2009 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) »środki« oznaczają banknoty i monety, zapis księgowy i pieniądz elektroniczny określone w art. 2 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością (*);

(*) Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7.”;

2) art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Opłaty nakładane przez dostawcę usług płatniczych na użytkownika usług płatniczych w odniesieniu do płatności transgranicznych są takie same jak opłaty nakładane przez tego dostawcę usług płatniczych na użytkowników usług płatniczych w odniesieniu do odpowiadających im płatności krajowych o tej samej wartości i w tej samej walucie.”;

3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się ust. 2;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dostawca usług płatniczych może nałożyć na użytkownika usług płatniczych opłaty dodatkowe w stosunku do opłat pobieranych zgodnie z art. 3 ust. 1, w przypadku gdy użytkownik ten zleca dostawcy usług płatniczych wykonanie płatności transgranicznej bez podania numeru IBAN oraz – w stosownych przypadkach i zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającym wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (*) – odpowiedniego BIC dla danego rachunku płatniczego w innym państwie członkowskim. Opłaty te muszą być odpowiednie i proporcjonalne do kosztów. Są one uzgadniane między dostawcą usług płatniczych a użytkownikiem usług płatniczych. Dostawca usług płatniczych informuje użytkownika usług płatniczych o wysokości dodatkowych opłat w odpowiednim terminie, zanim użytkownik usług płatniczych zostanie związany takim uzgodnieniem.

(*) Dz.U. L 94, 30.3.2012 s. 22”;

4) art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 marca 2012 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
N. WAMMEN
Przewodniczący

„1. Ze skutkiem od dnia 1 lutego 2016 r. państwa członkowskie znoszą krajowe obowiązki sprawozdawcze oparte na danych rozrachunkowych nałożone na dostawców usług płatniczych do celów statystyk bilansu płatniczego w związku z transakcjami płatniczymi przeprowadzanymi przez ich klientów.”;

5) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 datę „1 listopada 2012 r.” zastępuje się datą „1 lutego 2017 r.”;

b) w ust. 2 datę „1 listopada 2012 r.” zastępuje się datą „1 lutego 2017 r.”;

c) w ust. 3 datę „1 listopada 2012 r.” zastępuje się datą „1 lutego 2017 r.”;

6) skreśla się art. 8.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

ZAŁĄCZNIK

WYMOGI TECHNICZNE (ART. 5)

1. Oprócz istotnych wymogów określonych w art. 5, następujące wymogi techniczne mają zastosowanie do transakcji poleceń przelewu i do poleceń zapłaty:
 - a) identyfikatorem rachunku płatniczego, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. a) i c), musi być IBAN;
 - b) normą dla formatu komunikatu, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. b) i d), musi być norma ISO 20022 XML;
 - c) w polu danych dotyczących przekazu dopuszczalne musi być wprowadzenie 140 znaków. Schematy płatnicze mogą dopuszczać większą liczbę znaków, chyba że urządzenie stosowane do przekazywania informacji ma ograniczenia techniczne pod względem możliwej liczby znaków, w którym to przypadku obowiązuje ograniczenie techniczne urządzenia;
 - d) informacje dotyczące przekazu oraz wszystkie pozostałe elementy danych podane zgodnie z pkt 2 i 3 niniejszego załącznika muszą być przekazywane w całym łańcuchu płatności w całości i bez zmian między dostawcami usług płatniczych;
 - e) gdy wymagane dane są dostępne w formie elektronicznej, transakcje płatnicze muszą umożliwić w pełni zautomatyzowane, elektroniczne przetwarzanie na wszystkich etapach procesu w całym łańcuchu płatności (całkowicie zautomatyzowane, bezpośrednio przetwarzanie płatności), dzięki czemu cały proces płatności może być przeprowadzony elektronicznie, bez konieczności ponownego wprowadzania danych lub jakichkolwiek czynności manualnych. Musi to również mieć zastosowanie, tam gdzie to możliwe, do nadzwyczajnej obsługi transakcji poleceń przelewu i poleceń zapłaty;
 - f) schematy płatnicze nie mogą określać jakichkolwiek minimalnych progów w odniesieniu do kwoty transakcji płatniczej polecenia przelewu lub polecenia zapłaty, ale nie są zobowiązane do przetwarzania transakcji płatniczych na kwotę równą zero;
 - g) schematy płatnicze nie są zobowiązane do realizowania poleceń przelewu i poleceń zapłaty przekraczających kwotę 999 999 999,99 EUR.
2. Oprócz wymogów, o których mowa w pkt 1, do transakcji poleceń przelewu mają zastosowanie następujące wymogi:
 - a) elementami danych, o których mowa w art. 5 ust. 2 lit. a), są:
 - (i) imię i nazwisko lub nazwa płatnika lub IBAN rachunku płatniczego płatnika;
 - (ii) kwota polecenia przelewu;
 - (iii) IBAN rachunku płatniczego odbiorcy;
 - (iv) imię i nazwisko lub nazwa odbiorcy, jeżeli są dostępne;
 - (v) wszelkie informacje dotyczące przekazu;
 - b) elementami danych, o których mowa w art. 5 ust. 2 lit. b), są:
 - (i) imię i nazwisko lub nazwa płatnika;
 - (ii) IBAN rachunku płatniczego płatnika;
 - (iii) kwota polecenia przelewu;
 - (iv) IBAN rachunku płatniczego odbiorcy;
 - (v) wszelkie informacje dotyczące przekazu;
 - (vi) każdy kod identyfikacyjny odbiorcy;
 - (vii) nazwa podmiotu powiązanego odbiorcy;
 - (viii) każdy cel polecenia przelewu;
 - (ix) każda kategoria celu polecenia przelewu;
 - c) ponadto następujące obowiązkowe elementy danych mają być przekazywane przez dostawcę usług płatniczych płatnika dostawcy usług płatniczych odbiorcy:
 - (i) BIC dostawcy usług płatniczych płatnika (o ile dostawcy usług płatniczych uczestniczący w transakcji płatniczej nie uzgodnili inaczej);

- (ii) BIC dostawcy usług płatniczych odbiorcy (o ile dostawcy usług płatniczych uczestniczący w transakcji płatniczej nie uzgodnili inaczej);
 - (iii) kod identyfikacyjny schematu płatniczego;
 - (iv) datę rozliczenia polecenia przelewu;
 - (v) numer referencyjny komunikatu dotyczącego polecenia przelewu dostawcy usług płatniczych płatnika;
- d) elementami danych, o których mowa w art. 5 ust. 2 lit. c), są:
- (i) imię i nazwisko lub nazwa płatnika;
 - (ii) kwota polecenia przelewu;
 - (iii) wszelkie informacje dotyczące przekazu.
3. Oprócz wymogów, o których mowa w pkt 1, do transakcji poleceń zapłaty mają zastosowanie następujące wymogi:
- a) elementami danych, o których mowa w art. 5 ust. 3 lit. a) ppkt (i), są:
- (i) rodzaj polecenia zapłaty (powtarzające się, jednorazowe, pierwsze, ostatnie lub odwrócone);
 - (ii) imię i nazwisko lub nazwa odbiorcy;
 - (iii) IBAN rachunku płatniczego odbiorcy, który ma być uznany kwotą do pobrania;
 - (iv) imię i nazwisko lub nazwa płatnika, jeżeli są dostępne;
 - (v) IBAN rachunku płatniczego płatnika, który ma być obciążony kwotą do pobrania;
 - (vi) unikatowy numer referencyjny upoważnienia;
 - (vii) w przypadku gdy upoważnienie płatnika udzielone jest po dniu 31 marca 2012 r. – data podpisania upoważnienia;
 - (viii) kwota pobrania;
 - (ix) w przypadku gdy upoważnienie zostało przejęte przez odbiorcę innego niż odbiorca, który go udzielił – unikatowy numer referencyjny upoważnienia podany przez pierwotnego odbiorcę, który udzielił upoważnienia;
 - (x) identyfikator odbiorcy;
 - (xi) w przypadku gdy upoważnienie zostało przejęte przez odbiorcę innego niż odbiorca, który go udzielił – identyfikator pierwotnego odbiorcy, który udzielił upoważnienia;
 - (xii) wszelkie dotyczące przekazu informacje od odbiorcy dla płatnika;
 - (xiii) każde przeznaczenie pobrania;
 - (xiv) wszelkie kategorie przeznaczenia pobrania;
- b) elementami danych, o których mowa w art. 5 ust. 3 lit. b), są:
- (i) BIC dostawcy usług płatniczych odbiorcy (o ile dostawcy usług płatniczych uczestniczący w transakcji płatniczej nie uzgodnili inaczej);
 - (ii) BIC dostawcy usług płatniczych płatnika (o ile dostawcy usług płatniczych uczestniczący w transakcji płatniczej nie uzgodnili inaczej);
 - (iii) nazwa podmiotu powiązanego płatnika (jeżeli występuje w przypadku zdematerializowanego upoważnienia);
 - (iv) kod identyfikacyjny podmiotu powiązanego płatnika (jeżeli występuje w przypadku zdematerializowanego upoważnienia);
 - (v) nazwa podmiotu powiązanego odbiorcy (jeżeli występuje w przypadku zdematerializowanego upoważnienia);
 - (vi) kod identyfikacyjny podmiotu powiązanego odbiorcy (jeżeli występuje w przypadku zdematerializowanego upoważnienia);
 - (vii) kod identyfikacyjny schematu płatniczego;
 - (viii) data rozliczenia pobrania;
 - (ix) numer referencyjny dostawcy usług płatniczych odbiorcy dotyczący pobrania,

- (x) rodzaj upoważnienia;
 - (xi) rodzaj polecenia zapłaty (powtarzające się, jednorazowe, pierwsze, ostatnie lub odwrócone);
 - (xii) imię i nazwisko lub nazwa odbiorcy;
 - (xiii) IBAN rachunku płatniczego odbiorcy, który ma być uznany kwotą do pobrania;
 - (xiv) imię i nazwisko lub nazwa płatnika, jeżeli są dostępne;
 - (xv) IBAN rachunku płatniczego płatnika, który ma być obciążony kwotą do pobrania;
 - (xvi) unikatowy numer referencyjny upoważnienia;
 - (xvii) data podpisania upoważnienia, w przypadku gdy upoważnienie udzielone jest przez płatnika po dniu 31 marca 2012 r.;
 - (xviii) kwota pobrania;
 - (xix) unikatowy numer referencyjny upoważnienia podany przez pierwotnego odbiorcę, który udzielił upoważnienia (jeżeli upoważnienie zostało przejęte przez odbiorcę innego niż udzielający upoważnienia);
 - (xx) identyfikator odbiorcy;
 - (xxi) identyfikator pierwotnego odbiorcy, który udzielił upoważnienia (jeżeli upoważnienie zostało przejęte przez odbiorcę innego niż udzielający upoważnienia);
 - (xxii) wszelkie informacje dotyczące przekazu od odbiorcy dla płatnika;
- c) elementami danych, o których mowa w art. 5 ust. 3 lit. c), są:
- (i) unikatowy numer referencyjny upoważnienia;
 - (ii) identyfikator odbiorcy;
 - (iii) imię i nazwisko lub nazwa odbiorcy;
 - (iv) kwota pobrania;
 - (v) wszelkie informacje dotyczące przekazu;
 - (vi) kod identyfikacyjny schematu płatności.
-

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 261/2012

z dnia 14 marca 2012 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do stosunków umownych w sektorze mleka i przetworów mlecznych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 42 akapit pierwszy oraz art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kolejne reformy wspólnej organizacji rynków obejmujące mleko i przetwory mleczne, obecnie ujęte w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającym wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynków”) ⁽⁴⁾, miały na celu orientację rynkową, tj. umożliwienie, aby sygnały cenowe kierowały decyzjami rolników o tym, co i ile produkować, tak aby wzmocnić konkurencyjność sektora mleczarskiego oraz jego zrównoważony rozwój w kontekście zglobalizowanego handlu. W związku z tym, przyjmując rozporządzenie Rady (WE) nr 72/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. w sprawie zmian we wspólnej polityce rolnej poprzez zmianę rozporządzeń (WE) nr 247/2006, (WE) nr 320/2006, (WE) nr 1405/2006, (WE) nr 1234/2007, (WE) nr 3/2008 oraz (WE) nr 479/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 1883/78, (EWG) nr 1254/89, (EWG) nr 2247/89, (EWG) nr 2055/93, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 2596/97, (WE) nr 1182/2005 i (WE) nr 315/2007 ⁽⁵⁾ (ocena funkcjonowania reformy WPR z lat 2008–2009) zdecydowano o stopniowym zwiększaniu kwot, aby zapewnić sprawne wycofanie systemu kwot mlecznych do 2015 r.
- (2) W okresie od 2007 do 2009 r. na rynku mleka i przetworów mlecznych wystąpiły wyjątkowe wydarzenia, które ostatecznie doprowadziły do załamania cen w latach 2008/2009. Początkowo ekstremalne warunki atmosferyczne w Oceanii spowodowały znaczące zmniejszenie dostaw, co doprowadziło do gwałtownego i znacznego wzrostu cen. Mimo iż sytuacja w odniesieniu do

dostaw światowych zaczęła ulegać poprawie, a poziom cen zaczął powracać do normalnego poziomu, nastąpił kryzys finansowo-gospodarczy, który miał negatywny wpływ na producentów przetworów mlecznych w Unii i doprowadził do zwiększenia zmienności cen. W wyniku wyższych cen podstawowych towarów znacznie wzrosły koszty pasz i innych nakładów, w tym koszty energii. Następnie spadek popytu światowego oraz unijnego, w tym popytu na mleko i przetwory mleczne, podczas gdy produkcja Unii była w tym okresie stabilna, doprowadził do załamania cen w Unii, które osiągnęły dolny poziom bezpieczeństwa. Gwałtowny spadek cen przetworów mlecznych nie przełożył się w pełni na niższe ceny tych przetworów na poziomie konsumentów, co doprowadziło do znaczącego wzrostu marży brutto sektorów przetwórstwa i handlu w przypadku większości przetworów mlecznych i produktów sektora mleka oraz w przypadku większości państw oraz uniemożliwiło dostosowanie popytu na te produkty do niskich cen przetworów, powodując spowolnienie stabilizacji cen i wzmocnienie negatywnych skutków ich niskiego poziomu dla producentów mleka, co poważnie zagroziło rentowności wielu z nich.

- (3) W odpowiedzi na tę trudną sytuację na rynku mleczarskim w październiku 2009 r. powołano Grupę Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Mleka („GWS”), której zadaniem było omówienie średnio- i długoterminowych ustaleń dotyczących sektora mleka i przetworów mlecznych, które w kontekście wygaśnięcia systemu kwot mlecznych w 2015 r. przyczyniłyby się do stabilizacji rynku i dochodów producentów mleka oraz do zwiększenia przejrzystości w tym sektorze.
- (4) GWS otrzymała pisemne i ustne opinie od głównych europejskich grup zainteresowanych podmiotów działających w łańcuchu dostaw przetworów mlecznych, reprezentujących rolników, przetwórców mleka, przedsiębiorstwa prowadzące handel przetworami mlecznymi, kupców detalicznych i konsumentów. Ponadto GWS otrzymała również opinie od zaproszonych ekspertów akademickich, przedstawicieli państw trzecich, krajowych organów ds. konkurencji oraz od służb Komisji. Dnia 26 marca 2010 r. zorganizowano również konferencję zainteresowanych podmiotów sektora mleczarskiego, podczas której możliwość wyrażenia swoich opinii miała szersza grupa uczestników łańcucha dostaw. GWS przedstawiła swoje sprawozdanie 15 czerwca 2010 r. Sprawozdanie to zawierało analizę bieżącej sytuacji w sektorze mleczarskim oraz szereg zaleceń, które koncentrowały się na stosunkach umownych, sile przetargowej producentów, organizacjach zawodowych/międzybranżowych, przejrzystości (w tym dalszych pracach nad europejskim instrumentem monitorowania cen), instrumentach rynkowych i kontraktach terminowych, normach handlowych, oznaczaniu miejsca pochodzenia, a także innowacjach i badaniach. W pierwszej kolejności niniejsze rozporządzenie reguluje pierwsze cztery z wymienionych kwestii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 218 z 23.7.2011, s. 110.

⁽²⁾ Dz.U. C 192 z 1.7.2011, s. 36.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 lutego 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 28 lutego 2012 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 30 z 31.1.2009, s. 1.

- (5) GWS stwierdziła, że sektory produkcji mleka i przetworów mlecznych w poszczególnych państwach członkowskich są bardzo zróżnicowane. Znaczne zróżnicowanie występuje również w przypadku podmiotów gospodarczych i rodzajów podmiotów gospodarczych w ramach poszczególnych państw członkowskich. W wielu przypadkach koncentracja dostaw jest jednak na niskim poziomie, co powoduje zakłócenie równowagi w sile przetargowej w łańcuchu dostaw między rolnikami a zakładami mleczarskimi. Zakłócenie równowagi może prowadzić do nieuczciwych praktyk handlowych; w szczególności może dochodzić do sytuacji, gdy rolnicy nie wiedzą w momencie dostawy, jaką cenę otrzymają za mleko, ponieważ zakłady mleczarskie często ustalają jego cenę znacznie później na podstawie uzyskanej wartości dodanej, która często pozostaje poza kontrolą rolników.
- (6) Istnieje zatem problem związany z transmisją cen wzdłuż łańcucha, w szczególności w odniesieniu do cen skupu od producentów, których poziom generalnie nie ewoluuje zgodnie z rosnącymi kosztami produkcji. Wręcz przeciwnie, w 2009 r. poziom dostaw mleka nie dostosował się szybko do niższego popytu. Co więcej, w niektórych państwach członkowskich będących dużymi producentami rolnicy w odpowiedzi na niższe ceny wyprodukowali więcej niż w poprzednim roku. Wartość dodana w łańcuchu mleczarskim uległa dużej koncentracji w sektorach przetwórstwa i handlu, głównie w zakładach mleczarskich i na poziomie sprzedawców detalicznych, w wyniku czego cena płacona przez konsumenta końcowego nie odzwierciedla ceny płaconej producentom mleka. Wszystkie podmioty w łańcuchu mleczarskim, w tym sektor dystrybucji, powinny być zachęcane do współpracy w celu zlikwidowania tego zakłócenia równowagi.
- (7) Wielkość dostaw mleka do zakładów mleczarskich w danym sezonie nie zawsze jest dokładnie zaplanowana. Brak dostosowania podaży do popytu może dotyczyć nawet spółdzielni mleczarskich, które są własnością rolników posiadających urządzenia przetwórcze i w których przetwarza się 58 % mleka surowego w Unii; rolnicy mają obowiązek dostarczenia całej ilości wyprodukowanego mleka do spółdzielni, a spółdzielnia jest zobowiązana do przyjęcia całości tego mleka.
- (8) Wykorzystywanie zawieranych przed dostawą ustandaryzowanych umów pisemnych, zawierających podstawowe elementy, nie jest powszechnie stosowaną praktyką. Takie umowy mogą jednak pomóc w zwiększeniu poczucia odpowiedzialności podmiotów gospodarczych w łańcuchu mleczarskim oraz uświadomieniu potrzeby większego uwzględniania sygnałów płynących z rynku, ulepszenia transmisji cen i dostosowania podaży do popytu, a także pomóc w unikaniu niektórych nieuczciwych praktyk handlowych.
- (9) Ponieważ brak jest unijnych przepisów dotyczących tego rodzaju umów, państwa członkowskie mogą zdecydować o wprowadzeniu obowiązku ich stosowania w ramach swoich systemów prawa zobowiązań, pod warunkiem że będzie się to odbywać z poszanowaniem przepisów unijnych, a w szczególności odpowiedniego funkcjonowania rynku wewnętrznego i wspólnej organizacji
- rynków. Biorąc pod uwagę zróżnicowaną sytuację w Unii pod względem prawa zobowiązań, taka decyzja ze względu na zasadę pomocniczości powinna pozostać w zakresie kompetencji państw członkowskich. Do wszystkich dostaw mleka surowego na danym terytorium powinny mieć zastosowanie jednakowe warunki. W związku z tym, jeżeli państwo członkowskie zdecyduje, że na jego terytorium każda dostawa mleka surowego przez rolnika do przetwórcy musi być uregulowana umową pisemną między stronami, obowiązek taki powinien obejmować także dostawy mleka surowego pochodzące z innych państw członkowskich, ale nie musi on dotyczyć dostawy do innych państw członkowskich. Zgodnie z zasadą pomocniczości należy pozostawić państwu członkowskim decyzję co do wprowadzenia obowiązku złożenia rolnikowi przez pierwszego skupującego pisemnej oferty zawarcia takiej umowy.
- (10) Aby zapewnić odpowiednie minimalne standardy dotyczące przedmiotowych umów oraz aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego i wspólnej organizacji rynków, należy jednak na poziomie Unii ustanowić pewne podstawowe warunki stosowania tych umów. Wszystkie te podstawowe warunki powinny jednak być negocjowane na zasadzie swobody umów. Niemniej jednak, aby poprawić stabilność rynku mleczarskiego i rynków zbytu dla producentów mleka w niektórych państwach członkowskich, w których stosowanie niezwykle krótkich umów jest dosyć szeroko rozpowszechnione, państwa członkowskie powinny mieć możliwość określenia w umowie lub ofercie minimalnego okresu obowiązywania umowy. Taki minimalny okres obowiązywania powinien jednak dotyczyć tylko umów zawieranych między pierwszymi skupującymi i producentami mleka lub ofert składanych przez pierwszych skupujących producentom mleka. Ponadto nie powinien zakłócać prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, a producenci mleka powinni mieć możliwość swobodnego wycofania się z minimalnego okresu obowiązywania lub odmowy jego zastosowania. Wśród tych podstawowych warunków ważne jest, aby cena należna za dostawę mogła być ustalona w umowie, wedle wyboru umawiających się stron, jako cena niezmienna lub cena podlegająca zmianie na podstawie określonych czynników, takich jak ilość i jakość lub skład dostarczonego mleka surowego, nie wykluczając możliwości kombinacji stałej ceny za daną ilość i ceny ustalonej na podstawie wzoru za dodatkową ilość mleka surowego dostarczonej w ramach jednej umowy.
- (11) Spółdzielnie mleczarskie, których statuty lub przepisy i decyzje na nich oparte zawierają postanowienia o skutku podobnym do skutków podstawowych warunków umownych określonych w niniejszym rozporządzeniu, powinny dla uproszczenia być zwolnione z wymogu zawierania pisemnej umowy.
- (12) Aby zwiększyć skuteczność określonego powyżej systemu opartego na umowie, w sytuacji gdy pośrednicy skupują mleko od rolników w celu dostarczenia go przetwórcom, państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania tego systemu również do tych pośredników.

- (13) art. 42 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowi, że unijne reguły konkurencji mają zastosowanie do produkcji rolnej i handlu produktami rolnymi jedynie w zakresie ustalonym przez Parlament Europejski i Radę w ramach postanowień art. 43 ust. 2 TFUE, na mocy którego ustanawia się wspólną organizację rynków rolnych.
- (14) Aby zapewnić opłacalny rozwój produkcji, a tym samym odpowiedni poziom życia producentom mleka, należy wzmocnić ich siłę przetargową wobec przetwórców mleka, co przyczyni się do sprawiedliwszego podziału wartości dodanej na poszczególnych etapach łańcucha dostaw. W związku z tym, mając na uwadze realizację powyższych celów wspólnej polityki rolnej, należy wprowadzić przepis na podstawie art. 42 i art. 43 ust. 2 TFUE, który umożliwi organizacjom producentów skupiającym wyłącznie producentów mleka lub zrzeszeniom tych organizacji wspólne negocjowanie z zakładami mleczarskimi warunków umów, w tym cen, w odniesieniu do części lub całości produkcji ich członków. Jednakże tylko organizacje producentów, które ubiegały się i uzyskały uznanie przez państwa członkowskie zgodnie z art. 122 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, powinny być uprawnione do korzystania z tego przepisu. Ponadto przepis ten nie powinien mieć zastosowania do uznanych organizacji producentów, w tym spółdzielni, które przetwarzają całość mleka surowego dostarczanego przez własnych członków, gdyż wtedy nie zachodzi przypadek dostawy mleka surowego do innych przetwórców. Ponadto należy wprowadzić przepis przewidujący możliwość uznania *de facto* na podstawie niniejszego rozporządzenia istniejących organizacji producentów uznanych na mocy prawa krajowego.
- (15) Aby nie zakłócać skutecznego funkcjonowania spółdzielni i dla większej przejrzystości przepisów należy doprecyzować, że jeśli członkostwo rolnika w spółdzielni nakłada na niego obowiązek dostawy całości lub części wyprodukowanego przez niego mleka surowego na warunkach określonych w statucie spółdzielni lub w przepisach i decyzjach na nim opartych, warunki te nie powinny podlegać negocjacji za pośrednictwem organizacji producentów.
- (16) Ponadto w celu utrzymania efektywnej konkurencji na rynku mleczarskim, taka możliwość powinna podlegać odpowiednimi ograniczeniom wyrażonym jako odsetek wielkości produkcji unijnej i produkcji każdego z państw członkowskich objętych takimi negocjacjami. Limit wyrażony jako odsetek wielkości produkcji krajowej powinien w pierwszej kolejności mieć zastosowanie do ilości mleka surowego wyprodukowanego w państwie członkowskim będącym producentem lub w każdym z państw członkowskich będących producentami. Taki sam limit procentowy powinien być także stosowany do ilości mleka surowego dostarczanego do dowolnego docelowego państwa członkowskiego.
- (17) Mając na uwadze istotne znaczenie chronionej nazwy pochodzenia (ChNP) oraz chronionego oznaczenia geograficznego (ChOG), w szczególności w przypadku słabszych regionów wiejskich, oraz aby zapewnić wartość dodaną i utrzymać jakość, w szczególności serów korzystających z ChNP lub ChOG, a także w kontekście wygasającego systemu kwot mlecznych, państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania przepisów regulujących podaż takich serów wyprodukowanych na określonym obszarze geograficznym. Przepisy te powinny obejmować całą produkcję danego sera, a wniosek w tej sprawie powinna składać organizacja międzybranżowa, organizacja producentów lub grupa zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾. Taki wniosek powinien mieć poparcie znacznej większości producentów mleka odpowiedzialnych za produkcję znacznej większości mleka wykorzystywanego do produkcji danego sera, a w przypadku organizacji międzybranżowych i grup, przez znaczącą większość producentów sera, którzy reprezentują znaczną większość produkcji tego sera. Ponadto przepisy te powinny podlegać rygorystycznym warunkom, w szczególności aby uniknąć zakłóceń w handlu produktami na innych rynkach i chronić prawa mniejszości. Państwa członkowskie powinny niezwłocznie publikować przyjęte przepisy i powiadamiać o nich Komisję, zapewniać regularne kontrole i uchylić przepisy w razie ich niezgodności.
- (18) Na poziomie Unii wprowadzono zasady dotyczące organizacji międzybranżowych w niektórych sektorach. Organizacje te mogą odegrać użyteczną rolę w ułatwianiu dialogu między podmiotami w łańcuchu dostaw oraz w promowaniu najlepszych praktyk i przejrzystości rynku. Wspomniane zasady powinny mieć również zastosowanie w sektorze mleka i przetworów mlecznych, wraz z przepisami wyjaśniającymi status takich organizacji zgodnie z prawem konkurencji, o ile działania tych organizacji nie będą zakłócać konkurencji lub rynku wewnętrznego ani negatywnie wpływać na prawidłowe funkcjonowanie wspólnej organizacji rynków rolnych. Państwa członkowskie powinny zachęcać wszystkie zainteresowane podmioty do uczestnictwa w organizacjach międzybranżowych.
- (19) Aby reagować na rozwój sytuacji na rynku, Komisja potrzebuje aktualnych informacji na temat ilości dostarczanego mleka surowego. W związku z tym należy ustanowić przepisy przewidujące, że pierwszy skupujący regularnie przekazuje takie informacje państwom członkowskim, a następnie państwa członkowskie powiadamiają o nich Komisję.
- (20) Komisja potrzebuje również powiadomień ze strony państw członkowskich o negocjacjach umownych, uznaniu organizacji producentów i ich zrzeszeń oraz organizacji międzybranżowych, a także o stosunkach umownych w sektorze mleka i przetworów mlecznych, w celu monitorowania i analizy stosowania niniejszego rozporządzenia, w szczególności w celu przygotowania

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

sprawozdań na temat rozwoju rynku mleczarskiego, które Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

- (21) Środki określone w niniejszym rozporządzeniu są uzasadnione obecną sytuacją gospodarczą rynku mleczarskiego i strukturą łańcucha dostaw. Należy je zatem stosować przez wystarczająco długi okres, aby mogły być w pełni skuteczne. Jednakże z uwagi na dalekosiężny charakter powyższych środków powinny mieć one charakter tymczasowy i podlegać przeglądowi, który ma pokazać, jak funkcjonują i czy powinny być nadal stosowane. Przegląd ten powinien zostać ujęty w dwóch sprawozdaniach Komisji na temat zmian sytuacji na rynku mleczarskim, ze szczególnym naciskiem na ewentualne zachęty dla rolników do zawierania umów dotyczących wspólnej produkcji przedstawionych do dnia 30 czerwca 2014 r. oraz do dnia 31 grudnia 2018 r.
- (22) Gospodarka niektórych regionów o niekorzystnych warunkach gospodarowania w Unii jest w znacznym stopniu uzależniona od produkcji mleka. Z uwagi na specyfikę tych regionów należy dostosować ogólne strategie polityczne do ich potrzeb, w celu lepszego ich zaspokajania. Wspólna polityka rolna już teraz zawiera specjalne środki przewidziane na produkcję mleka w takich regionach. Dodatkowe środki polityczne określone w niniejszym rozporządzeniu mogą przyczynić się do wzmocnienia pozycji producentów mleka w takich regionach. Skutki te powinny jednak podlegać ocenie w wyżej wymienionych sprawozdaniach, na podstawie których Komisja powinna, w odpowiednich przypadkach, przedłożyć wnioski Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (23) W celu zapewnienia jasnego zdefiniowania celów i obowiązków organizacji producentów i zrzeszeń organizacji producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do warunków uznawania międzynarodowych organizacji producentów lub zrzeszeń międzynarodowych organizacji producentów, przepisów dotyczących udzielania i warunków świadczenia pomocy administracyjnej w przypadku współpracy międzynarodowej oraz obliczania ilości mleka surowego objętego negocjacjami organizacji producentów. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie eksperckim. Przygotowując i opracowując akty delegowane Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (24) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia wykonawcze dotyczące warunków uznawania organizacji producentów i ich zrzeszeń oraz organizacji międzybranżowych, wysyłanych przez nie powiadomień o ilości mleka surowego objętego negocjacjami, powiadomień przekazywanych Komisji przez państwa członkowskie dotyczących tych organizacji i przepisów regulujących podaż serów korzystających z ChNP lub ChOG, szczególnych przepisów dotyczących porozumień, decyzji

i uzgodnionych praktyk w sektorze mleka i przetworów mlecznych, treści, formatu i terminu składania obowiązkowych deklaracji w tym sektorze, niektórych aspektów umów o dostawę mleka surowego przez rolników i odnośnych powiadomień skierowanych do Komisji dotyczących możliwości wybranych przez dane państwo członkowskie w tym zakresie, powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.

- (25) Z uwagi na uprawnienia Komisji w zakresie unijnej polityki konkurencji i na szczególny charakter tych aktów, Komisja powinna stwierdzić, nie stosując rozporządzenia (UE) nr 182/2011, czy pewne porozumienia i uzgodnione praktyki w sektorze mleka i przetworów mlecznych są niezgodne z zasadami konkurencji Unii, czy negocjacje organizacji producentów dotyczące więcej niż jednego państwa członkowskiego mogą mieć miejsce oraz czy niektóre przepisy określone przez państwa członkowskie w celu regulacji dostaw sera korzystającego z ChNP lub ChOG powinny zostać uchylone.
- (26) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1234/2007,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007

W rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 122 lit. a) akapit pierwszy dodaje się podpunkt w brzmieniu:
„(iii) sektor mleka i przetworów mlecznych;”;
- 2) w art. 123 dodaje się ustęp w brzmieniu:
„4. Państwa członkowskie mogą również uznać organizacje międzybranżowe, które:
 - a) zwróciły się z formalnym wnioskiem o uznanie i skupiają przedstawicieli działalności gospodarczej związanej z produkcją mleka surowego i związanych z co najmniej jednym z następujących etapów w łańcuchu dostaw: przetwórstwo produktów z sektora mleka i przetworów mlecznych lub handel nimi, w tym dystrybucja tych produktów;
 - b) powstały z inicjatywy wszystkich lub niektórych przedstawicieli, o których mowa w lit. a);

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

c) realizują w jednym lub kilku regionach Unii, uwzględniając interesy członków tych organizacji międzybranżowych i konsumentów, co najmniej jedno z następujących działań:

- (i) poprawa znajomości oraz przejrzystości produkcji i rynku, w tym poprzez publikację danych statystycznych na temat cen, ilości i okresu obowiązywania zawartych wcześniej umów o dostawę mleka surowego oraz poprzez dostarczanie analiz potencjalnego rozwoju sytuacji na rynku w przyszłości na poziomie regionalnym, krajowym i międzynarodowym;
- (ii) pomoc w celu lepszej koordynacji sposobu wprowadzania do obrotu produktów z sektora mleka i przetworów mlecznych, w szczególności poprzez prace badawcze i badania rynku;
- (iii) promowanie konsumpcji i dostarczanie informacji dotyczących mleka i przetworów mlecznych zarówno na rynkach wewnętrznych, jak i zewnętrznych;
- (iv) badanie potencjalnych rynków eksportowych;
- (v) sporządzanie ustandaryzowanych formularzy umów zgodnych z przepisami Unii w odniesieniu do sprzedaży surowego mleka skupującym lub dostarczania produktów przetworzonych dystrybutorom i sprzedawcom detalicznym, z uwzględnieniem potrzeby stworzenia warunków uczciwej konkurencji oraz uniknięcia zakłóceń na rynku;
- (vi) dostarczanie informacji i prowadzenie badań niezbędnych dla dostosowania produkcji pod kątem produktów bardziej odpowiadających wymaganiom rynku oraz gustom i oczekiwaniom konsumentów, w szczególności w odniesieniu do jakości produktu i ochrony środowiska;
- (vii) utrzymanie i rozwijanie potencjału produkcyjnego sektora mleczarskiego, między innymi poprzez promowanie innowacji oraz wspieranie programów w zakresie badań stosowanych i rozwoju, aby wykorzystać pełen potencjał mleka i przetworów mlecznych, w szczególności w celu wytwarzania produktów o wartości dodanej, które są bardziej atrakcyjne dla konsumenta;
- (viii) poszukiwanie sposobów ograniczenia stosowania produktów ochrony zdrowia zwierząt dzięki ulepszeniu gospodarowania innymi środkami produkcji i poprawie bezpieczeństwa żywności oraz zdrowia zwierząt;
- (ix) rozwijanie metod i instrumentów mających na celu poprawę jakości produktu na wszystkich etapach produkcji i wprowadzania do obrotu;
- (x) wykorzystywanie potencjału rolnictwa ekologicznego oraz ochrona i promocja takiego rolnictwa, jak również produkcji wyrobów posiadających nazwę pochodzenia, znak jakości i oznaczenie geograficzne; oraz

(xi) promowanie produkcji zintegrowanej lub innych metod produkcji przyjaznych dla środowiska.”;

3) w części II tytuł II rozdział II dodaje się sekcję w brzmieniu:

„Sekcja II A

Przepisy dotyczące organizacji producentów i organizacji międzybranżowych w sektorze mleka i przetworów mlecznych

Artykuł 126a

Uznawanie organizacji producentów i ich zrzeczeń w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Państwa członkowskie uznają za organizację producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych każdy podmiot prawny lub każdą wyraźnie określoną część podmiotu prawnego, które o to wystąpią, pod warunkiem że:

- a) spełniają wymogi określone w art. 122 akapit pierwszy lit. b) i c);
- b) posiadają minimalną liczbę członków lub wytwarzają minimalną ilość – określaną przez dane państwo członkowskie – zbywalnej produkcji w sektorze, w którym działają;
- c) istnieje wystarczający dowód na to, że są w stanie właściwie wykonywać swoją działalność zarówno pod względem ram czasowych, jak i efektywności oraz koncentracji podaży;
- d) ich statut jest zgodny z lit. a), b) i c) niniejszego ustępu.

2. W odpowiedzi na wniosek państwa członkowskie mogą uznać zrzeczenie uznanych organizacji producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych, jeżeli dane państwo członkowskie stwierdzi, że to zrzeczenie jest zdolne do skutecznego wykonywania działań uznanej organizacji producentów oraz spełnia warunki określone w ust. 1.

3. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję, że organizacje producentów, które zostały uznane na mocy prawa krajowego przed dniem 2 kwietnia 2012 r. i które spełniają warunki określone w ust. 1 niniejszego artykułu, są uznawane za organizacje producentów zgodnie z art. 122 ust. 1 lit. a) ppkt (iii).

Organizacje producentów, które zostały uznane na mocy prawa krajowego przed dniem 2 kwietnia 2012 r., lecz które nie spełniają warunków określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, mogą nadal kontynuować działalność na mocy prawa krajowego do dnia 3 października 2012 r.

4. Państwa członkowskie:

- a) w okresie czterech miesięcy od złożenia przez organizację producentów wniosku wraz z całą stosowną dokumentacją, podejmują decyzję dotyczącą uznania organizacji producentów; wniosek ten składany jest w państwie członkowskim, w którym organizacja ma siedzibę;

- b) przeprowadzają w odstępach czasu przez nie ustalonych kontrole, aby upewnić się, że uznane organizacje producentów i zrzeszenia organizacji producentów stosują się do postanowień niniejszego rozdziału;
- c) w przypadku niestosowania się do przepisów niniejszego rozdziału lub nieprawidłowości we wdrażaniu środków w nim przewidzianych nakładają na te organizacje i zrzeszenia określone przez siebie stosowne kary i w razie konieczności podejmują decyzję o cofnięciu uznania;
- d) powiadamiają Komisję raz w roku i nie później niż do dnia 31 marca o każdej decyzji o uznaniu, odmowie lub cofnięciu uznania podjętej w poprzednim roku kalendarzowym.

Artykuł 126b

Uznawanie organizacji międzybranżowych w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Państwa członkowskie mogą uznać organizacje międzybranżowe działające w sektorze mleka i przetworów mlecznych, pod warunkiem że organizacje te:

- a) spełniają wymogi określone w art. 123 ust. 4;
- b) prowadzą działalność w jednym lub kilku regionach na danym terytorium;
- c) mają znaczny udział w działalności gospodarczej, o której mowa w art. 123 ust. 4 lit. a);
- d) same nie biorą udziału w produkcji, przetwórstwie lub handlu produktami z sektora mleka i przetworów mlecznych.

2. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję, że organizacje międzybranżowe, które zostały uznane na mocy prawa krajowego przed dniem 2 kwietnia 2012 r. i które spełniają warunki określone w ust. 1, są uznawane za organizacje międzybranżowe na mocy art. 123 ust. 4.

3. W razie skorzystania z możliwości uznania organizacji międzybranżowej zgodnie z ust. 1 lub 2 państwa członkowskie:

- a) podejmują decyzję o uznaniu za organizację międzybranżową w terminie czterech miesięcy od dnia złożenia wniosku wraz z całą stosowną dokumentacją, którą należy przedstawić na poparcie takiego wniosku; wniosek ten składany jest w państwie członkowskim, w którym organizacja ma siedzibę;
- b) przeprowadzają w odstępach czasu przez nie ustalonych kontrole w celu upewnienia się, że uznane organizacje międzybranżowe spełniają warunki dotyczące ich uznawania;
- c) w przypadku niestosowania się do postanowień niniejszego rozporządzenia lub nieprawidłowości we wdrażaniu środków w nim przewidzianych nakładają na te organizacje określone przez siebie stosowne kary i w razie konieczności podejmują decyzję o cofnięciu uznania;

d) cofają uznanie, jeżeli:

- (i) wymogi i warunki uznania przewidziane w niniejszym artykule nie są spełniane;
 - (ii) organizacja międzybranżowa zaangażowana jest w jedno z porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk, o których mowa w art. 177a ust. 4, bez uszczerbku dla innych sankcji, które zostaną nałożone zgodnie z prawem krajowym;
 - (iii) organizacja międzybranżowa nie wywiązuje się z obowiązku powiadomienia, o którym mowa w art. 177a ust. 2;
- e) powiadamiają Komisję raz w roku i nie później niż do dnia 31 marca o każdej decyzji o uznaniu, odmowie lub cofnięciu uznania podjętej w poprzednim roku kalendarzowym.

Artykuł 126c

Negocjacje umowne w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Organizacja producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych, uznana zgodnie z art. 122, może, w imieniu należących do niej rolników, negocjować w zakresie całej ich wspólnej produkcji lub jej części, umowy o dostawę mleka surowego do przetwórcy mleka surowego lub do nabywcy mleka surowego w rozumieniu art. 185f ust. 1 akapit drugi.

2. Negocjacje mogą być prowadzone przez organizację producentów:

- a) bez względu na to, czy ma miejsce przeniesienie prawa własności do mleka surowego przez rolników na organizację producentów;
- b) bez względu na to, czy negocjowana cena jest taka sama w odniesieniu do wspólnej produkcji niektórych lub wszystkich rolników należących do organizacji;
- c) pod warunkiem że w odniesieniu do danej organizacji producentów:
 - (i) ilość mleka surowego objęta takimi negocjacjami nie przekracza 3,5 % całkowitej produkcji Unii; oraz
 - (ii) ilość mleka surowego objęta takimi negocjacjami produkowana w danym państwie członkowskim nie przekracza 33 % całkowitej produkcji krajowej tego państwa członkowskiego; oraz
 - (iii) ilość mleka surowego objęta takimi negocjacjami dostarczana w danym państwie członkowskim nie przekracza 33 % całkowitej produkcji krajowej tego państwa członkowskiego;
- d) pod warunkiem że należący do niej rolnicy nie są członkami jakiegokolwiek innej organizacji producentów, która również negocjuje takie umowy w ich imieniu; państwa członkowskie mogą jednak odstąpić od tego warunku w należycie uzasadnionych przypadkach, gdy rolnicy posiadają dwie różne jednostki produkcyjne znajdujące się na różnych obszarach geograficznych;

- e) pod warunkiem że mleko surowe nie podlega obowiązkowi dostaw wynikającemu z członkostwa rolnika w spółdzielni zgodnie z warunkami określonymi w statucie spółdzielni lub przepisach i decyzjach w nim zawartych lub z niego wynikających; oraz
- f) pod warunkiem że organizacja producentów powiadomi właściwe organy państwa członkowskiego lub państw członkowskich, w których działa, o ilości mleka surowego objętej takimi negocjacjami.

3. Nie naruszając warunków określonych w ust. 2 lit. c) ppkt (ii) oraz (iii), organizacja producentów może prowadzić negocjacje zgodnie z ust. 1, pod warunkiem że w przypadku tej organizacji producentów ilość mleka surowego objęta negocjacjami, która jest produkowana lub dostarczana w państwie członkowskim o całkowitej rocznej produkcji mleka surowego poniżej 500 000 ton nie przekracza 45 % całkowitej produkcji krajowej tego państwa członkowskiego.

4. Na użytek niniejszego artykułu odniesienia do organizacji producentów obejmują również zrzeszenia takich organizacji producentów.

5. W celu zastosowania ust. 2 lit. c) i ust. 3 Komisja publikuje – w sposób, który uzna za stosowny – wielkość produkcji mleka surowego w Unii i państwach członkowskich przy wykorzystaniu najbardziej aktualnych dostępnych informacji.

6. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 2 lit. c) i ust. 3, nawet jeżeli określone tam wartości graniczne nie zostały przekroczone, organ ds. konkurencji, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, może w indywidualnym przypadku podjąć decyzję o ponownym rozpoczęciu danych negocjacji lub niedopuszczeniu do ich prowadzenia przez daną organizację producentów, jeżeli uzna on, że jest to niezbędne, aby zapobiec wykluczeniu konkurencji lub aby uniknąć na podległym mu obszarze poważnych szkód po stronie przetwórców mleka surowego będących MŚP.

W odniesieniu do negocjacji obejmujących więcej niż jedno państwo członkowskie decyzję, o której mowa w akapicie pierwszym, podejmuje Komisja, nie stosując procedury, o której mowa w art. 195 ust. 2 lub art. 196b ust. 2. W pozostałych przypadkach przedmiotową decyzję podejmuje krajowy organ ds. konkurencji państwa członkowskiego, którego dotyczą negocjacje.

Decyzje, o których mowa w niniejszym ustępie, nie wchodzi w życie wcześniej niż w dniu poinformowania o nich zainteresowanych podmiotów.

7. Na użytek niniejszego artykułu:

- a) „krajowy organ ds. konkurencji” oznacza organ, o którym mowa w art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 101 i 102 Traktatu (*);
- b) „MŚP” oznacza mikro-, małe lub średnie przedsiębiorstwo w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia

6 maja 2003 r. dotyczącego definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (**).

8. Państwa członkowskie, w których odbywają się negocjacje zgodnie z niniejszym artykułem, powiadamiają Komisję o zastosowaniu ust. 2 lit. f) i ust. 6.

Artykuł 126d

Regulacja podaży sera o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym

1. Na wniosek organizacji producentów uznanej na mocy art. 122 akapit pierwszy lit. a), organizacji międzybranżowej uznanej na mocy art. 123 ust. 4 lub grupy podmiotów, o której mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, państwa członkowskie mogą określić, na czas określony, wiążące przepisy regulujące podaż sera korzystającego z chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego na mocy art. 2 ust. 1 lit. a) i lit. b) rozporządzenia (WE) nr 510/2006.

2. Przepisy, o których mowa w ust. 1, muszą być zgodne z warunkami określonymi w ust. 4 i są one uzależnione od uprzedniego zawarcia porozumienia między stronami na danym obszarze geograficznym, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 510/2006. Takie porozumienie musi być zawarte przez co najmniej dwie trzecie producentów mleka lub ich przedstawicieli produkujących co najmniej dwie trzecie mleka surowego wykorzystywanego do produkcji sera, o którym mowa w ust. 1, oraz, w odpowiednich przypadkach, przez co najmniej dwie trzecie producentów wspomnianego sera, których wielkość produkcji odpowiada co najmniej dwóm trzecim produkcji tego sera na obszarze geograficznym, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 510/2006.

3. Na użytek ust. 1, w odniesieniu do sera objętego chronionym oznaczeniem geograficznym, obszar geograficzny pochodzenia mleka surowego wymieniony w specyfikacji produktu danego sera pokrywa się z obszarem geograficznym, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 510/2006, dotyczącym tegoż sera.

4. Przepisy, o których mowa w ust. 1:

- a) obejmują jedynie regulację podaży danego produktu i mają na celu dostosowanie podaży danego sera do popytu;
- b) dotyczą tylko danego produktu;
- c) mogą być wiążące przez nie dłużej niż trzy lata, a ich obowiązywanie może zostać przedłużone po tego okresu w następstwie złożenia nowego wniosku, o którym mowa w ust. 1;
- d) nie mogą powodować uszczerbku dla handlu produktami innymi niż te, których dotyczą przepisy, o których mowa w ust. 1;
- e) nie odnoszą się do transakcji po pierwszym wprowadzeniu do obrotu danego sera;

- f) nie mogą pozwalać na ustalanie cen, w tym również w przypadku gdy ceny są ustalane w charakterze wytycznych lub zalecenia;
- g) nie mogą uniemożliwiać dostępu do znacznej ilości danego produktu, która normalnie byłaby dostępna;
- h) nie mogą prowadzić do dyskryminacji, tworzyć barier dla nowych uczestników rynku ani wywierać negatywnego wpływu na drobnych producentów;
- i) przyczyniają się do podtrzymania jakości lub rozwoju danego produktu;
- j) nie mogą naruszać art. 126c.

5. Przepisy, o których mowa w ust. 1, są publikowane w organie promulgacyjnym danego państwa członkowskiego.

6. Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole w celu zapewnienia spełnienia warunków określonych w ust. 4, a w przypadku stwierdzenia przez właściwe władze, że warunki te nie są spełniane, uchylają przepisy, o których mowa w ust. 1.

7. Państwa członkowskie powiadamiają niezwłocznie Komisję o przyjętych przepisach, o których mowa w ust. 1. Komisja informuje państwa członkowskie o każdym powiadomieniu o takich przepisach.

8. Komisja może, w dowolnym czasie, przyjmować akty wykonawcze nakładające na państwo członkowskie obowiązek uchylecia przepisów określonych przez to państwo członkowskie zgodnie z ust. 1 w przypadku stwierdzenia przez Komisję, że przepisy te nie są zgodne z warunkami określonymi w ust. 4, uniemożliwiają lub zakłócają konkurencję na znacznym obszarze rynku wewnętrznego lub zagrażają wolnemu handlowi lub osiągnięciu celów art. 39 TFUE. Te akty wykonawcze są przyjmowane bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 195 ust. 2 lub w art. 196b ust. 2.

Artykuł 126e

Uprawnienia Komisji dotyczące organizacji producentów i organizacji międzybranżowych w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. W celu zapewnienia jasnego zdefiniowania celów i zadań organizacji producentów oraz zrzeszeń organizacji producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych, tak aby przyczynić się do skuteczności działań takich organizacji bez powodowania nadmiernego obciążenia, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 196a, które określają:

- a) warunki uznawania międzynarodowych organizacji producentów i zrzeszeń międzynarodowych organizacji producentów;
- b) przepisy dotyczące tworzenia i warunków udzielania pomocy administracyjnej przez właściwe organy w przypadku współpracy międzynarodowej;

- c) dodatkowe przepisy dotyczące obliczania ilości mleka surowego objętego negocjacjami, o których mowa w art. 126c ust. 2 lit. c) i ust. 3.

2. Komisja może przyjąć akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy niezbędne do:

- a) wdrożenia warunków uznawania organizacji producentów i ich zrzeszeń oraz organizacji międzybranżowych określonych w art. 126a i 126b;
- b) powiadomienia, o którym mowa w art. 126c ust. 2 lit. f);
- c) powiadomień przekazywanych Komisji przez państwa członkowskie zgodnie z art. 126a ust. 4 lit. d), art. 126b ust. 3 lit. e), art. 126c ust. 8 i art. 126d ust. 7;
- d) procedur dotyczących pomocy administracyjnej w przypadku współpracy międzynarodowej.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 196b ust. 2.

(*) Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1. Uwaga: tytuł rozporządzenia (WE) nr 1/2003 został dostosowany w taki sposób, aby uwzględnić zmianę numeracji artykułów Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zgodnie z art. 5 Traktatu z Lizbony; pierwotnie w tytule zawarte było odwołanie do art. 81 i art. 82 Traktatu.

(**) Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36.”;

- 4) w art. 175 słowa „z zastrzeżeniem przepisów art. 176–177 niniejszego rozporządzenia” zastępuje się słowami „z zastrzeżeniem przepisów art. 176–177a niniejszego rozporządzenia”;

- 5) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 177a

Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. art. 101 ust. 1 TFUE nie ma zastosowania do porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk uznanych organizacji międzybranżowych, mających na celu realizację działań, o których mowa w art. 123 ust. 4 lit. c) niniejszego rozporządzenia.

2. Ust. 1 stosuje się wyłącznie wtedy, gdy:

- a) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki zostały zgłoszone Komisji; oraz
- b) w okresie trzech miesięcy od uzyskania wszystkich wymaganych szczegółowych danych Komisja, nie stosując procedury, o której mowa w art. 195 ust. 2 lub art. 196b ust. 2, nie uzna tych porozumień, decyzji lub uzgodnionych praktyk za niezgodne z przepisami Unii.

3. Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki nie mogą wejść w życie przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 2 lit. b).

4. Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki uznaje się w każdym przypadku za niezgodne z przepisami Unii, jeżeli:

- a) mogą one prowadzić do jakiegokolwiek podziału rynków w Unii;
- b) mogą wpływać na prawidłowe funkcjonowanie organizacji rynku;
- c) mogą powodować zakłócenia konkurencji i nie są niezbędne do osiągnięcia celów wspólnej polityki rolnej realizowanych poprzez działania organizacji międzybranżowej;
- d) wymagają ustalania cen;
- e) mogą prowadzić do dyskryminacji lub wyeliminowania konkurencji w odniesieniu do znacznej części danych produktów.

5. Jeżeli po upływie okresu, o którym mowa w ust. 2 lit. b), Komisja uzna, że warunki stosowania ust. 1 nie zostały spełnione, podejmuje ona – nie stosując procedury, o której mowa w art. 195 ust. 2 lub art. 196b ust. 2 – decyzję o stosowaniu art. 101 ust. 1 TFUE do danego porozumienia, decyzji lub uzgodnionej praktyki.

Decyzji Komisji nie stosuje się przed datą powiadomienia zainteresowanej organizacji międzybranżowej, chyba że organizacja ta podała nieprawidłowe informacje lub dopuściła się nadużycia zwolnienia przewidzianego w ust. 1 niniejszego artykułu.

6. W przypadku porozumień wieloletnich powiadomienie dotyczące pierwszego roku obowiązuje w odniesieniu do następnych lat umowy. Jednakże Komisja może w dowolnym momencie stwierdzić, z inicjatywy własnej lub na wniosek państwa członkowskiego, niezgodność takiego porozumienia.

7. Komisja może przyjąć akty wykonawcze określające środki niezbędne do zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 196b ust. 2.”;

6) w art. 184 wprowadza się następujące zmiany

a) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 31 grudnia 2010 r. i do dnia 31 grudnia 2012 r. — na temat rozwoju sytuacji na rynku i wynikających z niej warunków sprawnego wycofywania systemu kwot mlecznych, w stosownych przypadkach wraz z odpowiednimi wnioskami ustawodawczymi.”;

b) dodaje się punkt w brzmieniu:

„9) Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 30 czerwca 2014 r. i do dnia 31 grudnia 2018 r. na temat rozwoju sytuacji na rynku w sektorze mleka i przetworów mlecznych oraz w szczególności na temat funkcjonowania art. 122 akapit pierwszy lit. a) ppkt (iia), art. 123 ust. 4 oraz art. 126c,

126d, 177a, 185e i 185f, oceniając w szczególności wpływ na producentów mleka i produkcję mleka w regionach o niekorzystnych warunkach gospodarowania, w powiązaniu z ogólnym celem utrzymania produkcji w tych regionach, oraz uwzględniając ewentualne zachęty dla rolników do zawierania umów obejmujących wspólną produkcję wraz z wszelkimi odpowiednimi wnioskami legislacyjnymi.”;

7) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 185e

Obowiązkowe deklaracje w sektorze mleka i przetworów mlecznych

Od dnia 1 kwietnia 2015 r. pierwsi skupujący mleko surowe deklarują właściwemu organowi krajowemu ilości mleka surowego, które im dostarczono każdego miesiąca.

Na użytek niniejszego artykułu i art. 185f »pierwszy skupujący« oznacza przedsiębiorstwo lub grupę, które kupują mleko od producentów w celu:

- a) odbioru, konfekcjonowania, przechowywania, chłodzenia lub przetwarzania, w tym także na podstawie umowy;
- b) sprzedania go co najmniej jednemu przedsiębiorstwu poddającemu mleko lub przetwory mleczne obróbce lub przetwarzaniu.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o ilości mleka surowego, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające przepisy dotyczące treści, formatu i terminów przekazywania takich deklaracji oraz środków dotyczących powiadomień wysyłanych przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym artykułem. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 196b ust. 2.

Artykuł 185f

Stosunki umowne w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Jeśli państwo członkowskie postanowi, że na jego terytorium każda dostawa mleka surowego przez rolnika do przetwórcy mleka surowego musi być przedmiotem pisemnej umowy między stronami lub postanowi, że pierwsi skupujący muszą złożyć pisemną ofertę zawarcia umowy o dostawę mleka surowego przez rolników, taka umowa lub taka oferta musi spełniać warunki określone w ust. 2.

Jeżeli państwo członkowskie postanowi, że dostawy mleka surowego przez rolnika do przetwórcy mleka surowego muszą być przedmiotem pisemnej umowy między stronami, musi ono również postanowić o tym, który etap lub etapy dostawy są objęte taką umową, jeżeli dostawa mleka surowego jest dokonywana za pośrednictwem jednego lub większej liczby nabywców. Na użytek niniejszego artykułu »nabywca« oznacza przedsiębiorstwo, które przewozi surowe mleko od rolnika lub innego skupującego do przetwórcy mleka surowego lub innego nabywcy, a w każdym takim przypadku ma miejsce przeniesienie prawa własności do mleka surowego.

2. Umowa lub oferta umowy:
- jest sporządzana przed dostawą;
 - jest sporządzana na piśmie; oraz
 - zawiera w szczególności następujące elementy:
 - cenę dostawy, która:
 - jest stała i określona w umowie, lub
 - jest obliczana poprzez połączenie różnych czynników określonych w umowie, które mogą obejmować wskaźniki rynku odzwierciedlające zmianę warunków na rynku, dostarczoną ilość oraz jakość lub skład dostarczonego mleka surowego;
 - ilość mleka surowego, którą można dostarczyć lub która musi zostać dostarczona, wraz z terminem takich dostaw;
 - okres obowiązywania umowy, który może być ograniczony lub nieograniczony z klauzulami o rozwiązaniu umowy;
 - szczegóły dotyczące procedur i terminów płatności;
 - ustalenia dotyczące odbioru lub dostawy mleka surowego; oraz
 - przepisy mające zastosowanie w przypadku zaistnienia siły wyższej.
3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 umowa lub oferta umowy nie jest wymagana, gdy mleko surowe jest dostarczane przez rolnika do spółdzielni, której rolnik jest członkiem, jeżeli statut tej spółdzielni lub zasady i decyzje w nim zawarte lub z niego wynikające zawierają przepisy o podobnych skutkach do przepisów określonych w ust. 2 lit. a), b) i c).
4. Wszystkie elementy umów o dostawę mleka surowego zawieranych przez rolników, nabywców mleka surowego lub przetwórców mleka surowego, w tym elementy określone w ust. 2 lit. c), są swobodnie negocjowane między stronami.

Niezależnie od przepisów akapitu pierwszego:

- jeśli państwo członkowskie postanowi wprowadzić obowiązek zawierania pisemnej umowy o dostawę zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, może ono określić minimalny okres obowiązywania, który ma zastosowanie wyłącznie do umów pisemnych między rolnikiem i pierwszym skupującym mleko surowe. Taki minimalny okres obowiązywania umowy wynosi co najmniej sześć miesięcy i nie może on zakłócać właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego; lub
- jeżeli państwo członkowskie postanowi, że pierwszy skupujący mleko surowe musi złożyć pisemną ofertę umowy rolnikowi zgodnie z ust. 1, może postanowić, że oferta musi obejmować minimalny okres obowiązywania umowy określony w tym celu przez prawo krajowe. Taki minimalny okres obowiązywania wynosi co najmniej sześć miesięcy i nie może zakłócać właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Przepisy akapitu drugiego nie naruszają prawa rolnika do sprzeciwienia się stosowaniu takiego minimalnego czasu

obowiązywania, pod warunkiem iż rolnik złoży taki sprzeciw na piśmie. W takim przypadku strony mają swobodę negocjacji wszystkich elementów umowy, w tym elementów wymienionych w ust. 2 lit. c).

5. Państwa członkowskie korzystające z możliwości, o których mowa w niniejszym artykule, powiadamiają Komisję o sposobie ich stosowania.

6. Komisja może przyjąć akty wykonawcze określające środki niezbędne do jednolitego stosowania ust. 2 lit. a) i b) oraz ust. 3 niniejszego artykułu oraz środków dotyczących powiadomień wysyłanych przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym artykułem. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 196b ust. 2.”;

8) w części VII rozdział I dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 196a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 126e ust. 1, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 2 kwietnia 2012 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 126e ust. 1, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 126e ust. 1 wchodzi w życie tylko, jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 196b

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet zwany Komitetem Zarządzającym ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych.

Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (*).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.”;

9) w art. 204 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. W odniesieniu do sektora mleka i przetworów mlecznych art. 122 akapit pierwszy lit. a) ppkt (iii), art. 123

ust. 4 i art. 126a, 126b, 126e oraz 177a mają zastosowanie od dnia 2 kwietnia 2012 r. do dnia 30 czerwca 2020 r., a art. 126c, 126d, 185e i 185f mają zastosowanie od dnia 3 października 2012 r. do dnia 30 czerwca 2020 r.”.

Artykuł 2

Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 2 kwietnia 2012 r.

Jednakże art. 126c, 126d, 185e i 185f rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 wprowadzone w drodze niniejszego rozporządzenia stosuje się od dnia 3 października 2012 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 marca 2012 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
N. WAMMEN
Przewodniczący

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 65 z dnia 11 marca 2011 r.)

1. Strona 4, art. 4 ust. 2:

zamiast: „W terminie dwóch miesięcy od otrzymania informacji określonych w załączniku II Komisja rejestruje proponowaną inicjatywę obywatelską pod wyłącznym numerem rejestracyjnym i wysyła organizatorowi potwierdzenie (...)”,

powinno być: „W terminie dwóch miesięcy od otrzymania informacji określonych w załączniku II Komisja rejestruje proponowaną inicjatywę obywatelską pod wyłącznym numerem rejestracji i wysyła organizatorowi potwierdzenie (...)”.

2. Strona 6, art. 8 ust. 1 lit. b):

zamiast: „(...) państwu członkowskiemu, które wydało osobisty numer identyfikacyjny lub dokument tożsamości wskazany w deklaracji poparcia, zgodnie z załącznikiem III część C pkt 2.”,

powinno być: „(...) państwu członkowskiemu, które wydało osobisty numer identyfikacyjny lub osobisty dokument tożsamości wskazany w deklaracji poparcia, zgodnie z załącznikiem III część C pkt 2.”.

3. Strona 7, art. 12 ust. 5 zdanie pierwsze:

zamiast: „(...) do celów czynności prawnych lub administracyjnych związanych z proponowaną inicjatywą obywatelską.”,

powinno być: „(...) do celów postępowań sądowych lub administracyjnych związanych z proponowaną inicjatywą obywatelską.”.

4. Strona 11, załącznik II, pkt 2:

zamiast: „przedmiot inicjatywy – nie więcej niż 200 znaków”,

powinno być: „przedmiot – nie więcej niż 200 znaków”.

5. Strona 12, załącznik III, tytuł części A:

zamiast: „Deklaracja poparcia – część A”,

powinno być: „Formularz deklaracji poparcia – część A”.

6. Strona 12, załącznik III, część A pkt 1 trzecia tabela:

zamiast: „osobami zamieszkałymi na stałe lub obywatelami (obywatele zamieszkali za granicą, tylko jeżeli poinformowały organy krajowe o miejscu zamieszkania)”;

powinno być: „osobami zamieszkałymi na stałe lub obywatelami (obywatele zamieszkali za granicą, tylko jeżeli poinformowali organy krajowe o miejscu zamieszkania)”.

7. Strona 12, załącznik III część A pkt 2; s. 14, załącznik III część B pkt 2; s. 20, załącznik V pkt 3 oraz s. 22, załącznik VII pkt 2

zamiast: „Numer nadany w rejestrze Komisji”,

powinno być: „Numer rejestracji nadany przez Komisję”.

8. Strony 13 i 15, załącznik III, części A i B formularza, nagłówek tabeli, trzecia kolumna i przypisy do niej oraz część C formularza pkt 1 w całej tabeli (z dostosowaniem form gramatycznych).

zamiast: „kraj”,

powinno być: „państwo”.

9. Strona 13 i 15, załącznik III części A i B formularza, Oświadczenie o ochronie danych osobowych

zamiast: „procedur administracyjnych lub prawnych”,

powinno być: „postępowań administracyjnych lub sądowych”.

10. Strona 14, załącznik III, tytuł części B:

zamiast: „Deklaracja poparcia – część B”,

powinno być: „Formularz deklaracji poparcia – część B”.

11. Strona 15, załącznik III, część B formularza przypis trzeci

zamiast: „w przypadku Luksemburga proszę podać miejsce urodzenia”,

powinno być: „w przypadku Luksemburga proszę podać tylko miejsce urodzenia”.

12. Strona 20, załącznik V pkt 2:

zamiast: „Tytuł inicjatywy obywatelskiej”,

powinno być: „Tytuł proponowanej inicjatywy obywatelskiej”.

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

